Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ'ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ 11 B, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10ον — Ἐν Ἀθήναις, 9 Αὐγούστου 1903 — Ἔτος 25ον—Ἀριθ. 32

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΔΟΥΛΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια.)

Ὁ Ρωμανὸς Ἀλλὸτ, ἅμα εἶδεν ὅτι ἡ πορεία της ἐγίνετο βραδυτέρα, ἔσυρε μέσα τὴν καλούμαν τοῦ σχοινίου καὶ την ἐπλησίασε, τὴν δὲ στιγμὴν ποῦ ἔφθανεν ἡ φαλαινὶς τοῦ ὑποπλοιάρχου Κοκεμπέρ, ὁ καμακιστής του Δουκρὲ κατώρθωσε νὰ κόψῃ ἓν ἀπὸ τὰ πτερύγια τῆς φαλαίνης μὲ τὸ τσαπί του τῆς κατέφεραν τότε καὶ ἄλλας πληγὰς εἰς τὸ πλευρόν. Μετὰ τὴν τελευταίαν βουτιάν της, ἡ φάλαινα, ἀνέβη ἐπάνω καὶ ἐκτύπησε τὰ νερὰ μὲ τόσην μανίαν, ὥστε μία ἀπὸ τὰς φαλαινίδας ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀνατροπῇ. Τέλος ἡ κεφαλή της ἐσηκώθη ἐπάνω ἀπὸ τὰ νερά, καὶ οἱ ρώθωνές της ἐτίναξαν κόκκινον ἀφρόν,—σημεῖον ὅτι ἐπλησίαζε τὸ τέλος της.

Ἔπρεπεν ὅμως νὰ προσέχουν ἀπὸ τοὺς τελευταίους σπασμοὺς ἑνὸς τόσον δυνατοῦ ζῴου. Τότε αἱ φαλαινίδες κινδυνεύουν περισσότερον, καὶ ἓν κτύπημα τῆς οὐρᾶς του ἀρκεῖ νὰ τας κομματιάσῃ. Οἱ δύο ὑποπλοίαρχοι ἐπιτηδειότατα ἀπέφυγαν τὴν φάλαιναν, ἡ ὁποία, ἀφοῦ ἐγύρισε μὲ τὸ ἕνα πλευρό, ἔμεινεν ἀκίνητος ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν αἱ δύο λέμβοι ἀπεῖχον ἓν καὶ ἥμισυ μίλιον ἀπὸ τὸν «Ἅγιον Ἐνὼχ», ὁ ὁποῖος ἔπλευσε μὲ τρόπον τοιοῦτον ὥστε νὰ τας κόμῃ νὰ οἰκονομήσουν δρόμον. Τὰ κύματα ἐφούσκοναν περισσότερον μὲ τὸν ἄνεμον ποῦ ἔπνεεν ἀπὸ τὰ βορειοδυτικά. Ἄλλως τε ἡ ἀγρευθεῖσα φάλαινα—φάλαινα ἐκ τοῦ καθαροῦ γένους τῶν φαλαινῶν — ἦτο τόσον μεγάλη, ὥστε οἱ κωπηλάται δυσκολώτατα θὰ ἠδύναντο νὰ την ρυμουλκήσουν.

Κατὰ τὰς τέσσαρας, τὸ πλοῖον ἐπλησίασεν εἰς ἀπόστασιν δύο ἢ τριῶν ἑκατοντάδων μέτρων. Αἱ δύο φαλαινίδες διηυθύνθησαν πρὸς αὐτό, καὶ πρὶν σημάνουν πέντε, ἡ φάλαινα ἦτο δεμένη εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ σκάφους.

Ὅλον τὸ πλήρωμα συνεχάρη τὸν ὑποπλοίαρχον Ἀλλὸτ καὶ τοὺς ἄνδρας του. Τὸ κῆτος ἦτο ἀληθῶς τεράστιον, διότι εἶχε μῆκος εἰκοσιδύο σχεδὸν μέτρων καὶ περιφέρειαν δώδεκα μέτρων ὄπισθεν τῶν πτερυγίων τοῦ στήθους του, ἑπομένως τὸ βάρος του ἦτο περίπου 70,000 χιλιόγραμμα.

— Πῶς σοῦ φαίνεται μάστρο-Καβιδουλῖνε; — ἠρώτησε τὸν καδοποιὸν ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ, ἀφοῦ συνεχάρη θερμότατα τὸν Ἀλλὸτ.

— Κατὰ τὴν γνώμη μου, ἀπήντησεν ὁ βαρελᾶς, αὐτὸ τὸ ζῷον θά μας γεμίσῃ τοὐλάχιστον ἑκατὸ βαρέλια μὲ λάδι, καί, ἂν γελασθῶ ἐπάνω ἀπὸ δέκα βαρέλια, θὰ εἰπῇ πῶς δὲν βλέπουν πλέον καλὰ τὰ μάτια μου!

Καὶ εἶχεν, ἀναμφιβόλως, μεγάλην πεῖραν ὁ Ζαχαρίας Καβιδουλῖνος διὰ νὰ μὴ γελασθῇ εἰς τοὺς ὑπολογισμούς του.

— Σήμερον, εἶπε τότε ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ, εἶνε πολὺ ἀργά. Ἡ θάλασσα πέφτει, καὶ ὁ ἄνεμος ἐπίσης· θὰ μείνωμεν λοιπὸν εἰς τὸ πέλαγος μὲ λίγα πανιά. Μποτσάρετε στερεὰ τὴν φάλαιναν... Αὔριον θὰ την τεμαχίσωμεν.

Τὴν νύκτα ἦτο νηνεμία, καὶ ὁ «Ἅγιος Ἐνὼχ» δὲν ἠναγκάσθη νὰ πλαγιοδρομήσῃ. Ἅμα δὲ ὁ ἥλιος ἐνεφανίσθη εἰς τὸν ὁρίζοντα, τὸ πλήρωμα διενεμήθη διὰ ν' ἀρχίσῃ τὴν ἐργασίαν. Ἐν πρώτοις οἱ ναῦται ἐπέρασαν τὰ σεράμενα εἰς τοὺς μάντους διὰ νὰ βιράρουν ἐπάνω τὴν φάλαιναν μὲ τὸ ἀργανέλλο. Ἐπέρασαν ἔπειτα μίαν ἀλυσίδα ὑποκάτω ἀπὸ τὸ πτερύγιον τῆς φαλαίνης τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο πρὸς τὰ ἔξω, καὶ κατόπιν τὴν ἔδεσαν σφικτὰ ἀπ' ἐπάνω, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχῃ φόβος νὰ γλυστρήσῃ

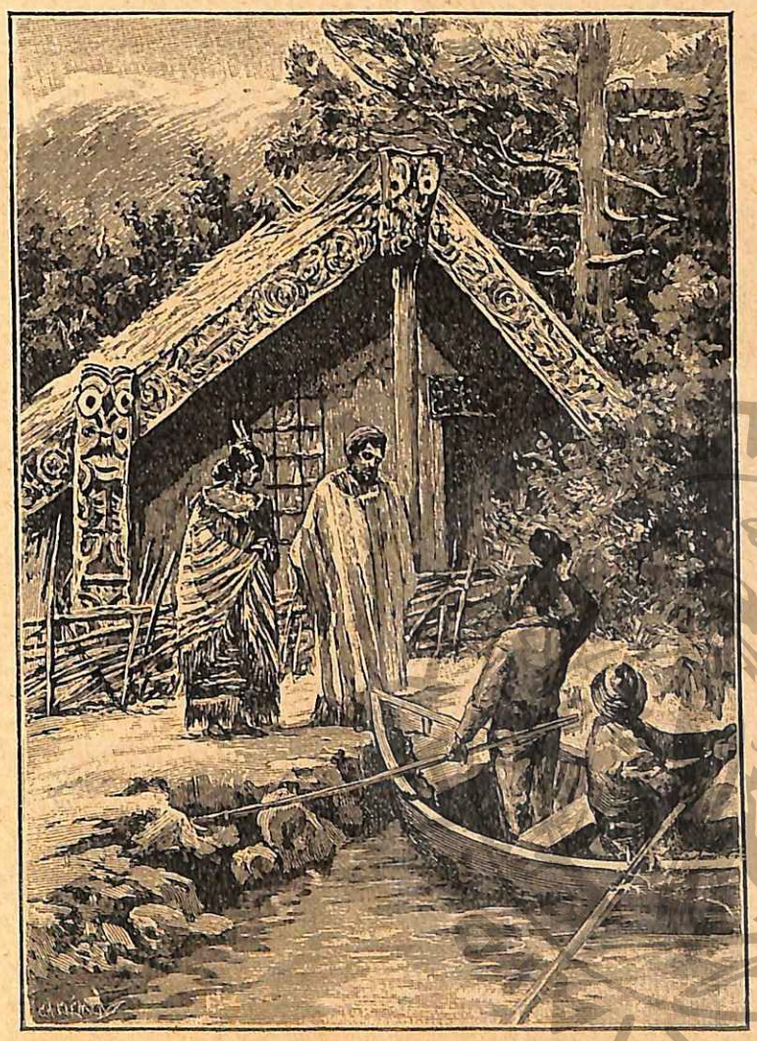

Πολλαὶ ξύλιναι κατοικίαι ἰθαγενῶν.. » (Σελ. 250, στ. γ')

καὶ νὰ ξεμποτσαρισθῇ. Ἅμα δὲ οἱ καμακισταὶ ἐξεκόλλησαν τὸ ἄλλο πτερύγιον τῆς φαλαίνης, οἱ ναῦται ποῦ ἐκρατοῦσαν τὲς μανέλλες τοῦ ἀγανέλλου, ἐβιράρισαν διὰ νὰ τραβήξουν πρὸς τὰ ἐπάνω τὸ ζῷον. Ὑπὸ τοὺς ὄρους τούτους ἡ φάλαινα δὲν ἠμποροῦσε παρὰ νὰ στρέψῃ μὲ τὸ πλευρὸν καὶ ἡ ἐργασία θὰ ἐγίνετο χωρὶς δυσκολίαν.

Ἡ κεφαλὴ ἐπεβιβάσθη, ἀφοῦ ἐκόπη εἰς τέσσαρα μεγάλα κομμάτια. Ἦσαν δὲ αὐτά: τὰ χείλη, τὰ ὁποῖα ἐκόπησαν καὶ ἐκρεμάσθησαν εἰς ἕνα τεράστιον τσεγκέλι· ὁ λαιμὸς καὶ ἡ γλῶσσα, ποῦ ἔπεσαν μαζὶ εἰς τὸ κατάστρωμα, ἐπάνω ἀπὸ τὰ οἰωροθέσια· κατόπιν ἡ ἄκρα τοῦ ρύγχους, εἰς τὴν ὁποίαν εἶνε προσηρμοσμένα τὰ γένεια τῆς φαλαίνης, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς δὲν εἶνε ποτὲ μικρότερος ἀπὸ πεντακόσια, καὶ ἀπὸ τὰ ὁποῖα γίνονται οἱ μπαλένες.

Ἡ ἐργασία αὐτὴ ἐχρειάσθη πολλὴν ὥραν, διότι διὰ νὰ χωρισθῇ τὸ τελευταῖον τεμάχιον τῆς κεφαλῆς, πρέπει νὰ πριονίζεται τὸ σκληρότατον καὶ ἀρκετὰ χονδρὸν κόκκαλον τὸ ὁποῖον τὴν ἑνόνει μὲ τὸν κορμόν.

Τὴν ἐργασίαν ταύτην ἐπέβλεπεν ὁ Καβιδουλῖνος προσεκτικά, δὲν ἦτο δὲ πρωτόπειρον καὶ τὸ πλήρωμα.

Ὅταν τὰ τέσσαρα κομμάτια τῆς κεφαλῆς ἐτέθησαν ἐπάνω εἰς τὸ κατάστρωμα, ἤρχισαν οἱ ναῦται νὰ βιράρουν τὸ πάχος τῆς φαλαίνης, ἀφοῦ τὸ ἔκοψαν εἰς φέτας πλάτους μιᾶς ὀργυιᾶς καὶ μήκους ὀκτὼ ἕως ἐννέα ποδῶν.

Ἀφοῦ τὸ μεγαλείτερον μέρος τῆς φαλαίνης ἀνεβιβάσθη εἰς τὸ κατάστρωμα, οἱ ναῦται ἠδυνήθησαν νὰ κόψουν τὴν οὐρὰν καὶ ν' ἀπαλλαχθοῦν ἀπὸ τὸν σκελετὸν ποῦ ἔμενε πρὸς τὸ μέρος τοῦ πελάγους. Ἀνεβίβασαν ἔπειτα τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο τὰ διάφορα κολοβωμένα πτερύγια τῆς φαλαίνης, ἀπὸ τὰ ὁποῖα εὔκολα ἐξεκόλλησαν τὸ πάχος, ὅταν τὰ ἔστρωσαν ἐπάνω εἰς τὸ κατάστρωμα.

Ὁλόκληρος ἡ πρωΐα ἀφιερώθη εἰς τὴν κοπιαστικὴν αὐτὴν ἐργασίαν, τῆν ὁποίαν ὁ κ. Μπουρκὰρ διέταξε νὰ συνεχίσουν κατὰ τὴν μίαν τὸ ἀπόγευμα, μετὰ τὸ φαγητόν.

Ἔκοψαν τότε οἱ καμακισταὶ μὲ τὸν πέλεκυν τὰ γένεια τῆς φαλαίνης, τὰ ὁποῖα εἶνε κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον μακρὰ ἀνάλογα τοῦ πάχους των. Αἱ ἰνώδεις αὐταὶ καὶ στερεαὶ ὡς κέρατα λεπίδες, φυόμεναι εἰς τὴν ἄνω σιαγόνα τοῦ κήτους μὲ τελείαν εὐθυγραμμίαν, πλέκονται κανονικώτατα αἱ μὲν ὄπισθεν τῶν δέ, σχηματίζουσαι ἓν εἶδος ἐσχάρας ἢ κιούρτου, ὁ ὁποῖος κρατεῖ μέσα εἰς τὸ ἀχανὲς στόμα τὰ ζωάρια, τὰ μικρὰ ψαράκια καὶ τὸς μυριάδας τῶν μικρῶν θαλασσίων ὀργανισμῶν, διὰ τῶν ὁποίων τρέφονται οἱ φυσητῆρες καὶ αἱ φάλαιναι.

Ὅταν ἀπεσπάσθησαν τὰ γένεια, ὁ Ζαχαρίας Καβιδουλῖνος εἶπε καὶ τὰ μετέφεραν εἰς τὴν πρύμνην, κοντὰ εἰς τὸ κάσαρο. Δὲν ἔμενε πλέον παρὰ νὰ τὰ ἀποξέσουν διὰ νὰ ξεκολλήσουν τὸ λευκὸν στέαρ, τὸ ὁποῖον παράγεται ἀπὸ τὰ οὖλα τῆς φαλαίνης καὶ εἶνε ἀρίστης ποιότητος. Ἀπέσπασαν ἐπίσης καὶ ἔβαλαν κατὰ μέρος τὸ στέαρ, τὸ ὁποῖον περιείχετο εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τῆς κεφαλῆς. Ὅταν δὲ πλέον ἡ κεφαλὴ ἐκενώθη καὶ ἐγυμνώθη ἀπὸ πᾶσαν χρήσιμον οὐσίαν, τὰ ἄχρηστα ὀστᾶ της ἐρρίφθησαν εἰς τὴν θάλασσαν.

Τὸ ἀπόγευμα ἕως τὸ βράδυ, καὶ τὴν ἐπιοῦσαν, τὸ πλήρωμα εἰργάσθη εἰς τὴν τῆξιν τοῦ λίπους. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ὀπτῆρες δὲν ἀνήγγειλαν τὴν ἐμφάνισιν ἄλλης φαλαίνης, αἱ φαλαινίδες ἔμειναν κρεμασμέναι εἰς τὰ καπόνια, καὶ ὅλοι ἠσχολήθησαν εἰς τὴν ἐργασίαν ἐκείνην.

Ὁ μαστρο-Καβιδουλῖνος ἐτοποθέτησεν ἀρκετὰ μαστέλλα μεγάλα μεταξὺ τοῦ μεγάλου ἱστοῦ καὶ τοῦ πρωραίου καταστρώματος. Ἔβαζαν λοιπὸν τὸ πάχος, κομμάτια-κομμάτια, εἰς τὰ μαστέλλα, καὶ κατόπιν τὸ ἐπίεζαν μὲ ἓν μηχάνημα καὶ τὸ ἔκαμναν μικρότερα κομμάτια, δυνάμενα νὰ χωρέσουν εἰς τὰ δοχεῖα τοῦ λαμπίκου, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ λυώσουν μὲ τὴν ἐνέργειαν τοῦ πυρός.

Κατόπιν ὅ,τι ἔμενε ἄλυωτον, τὸ καταπάτ! ὅπως τὸ ὀνομάζουν, ἐχρησίμευε πρὸς συντήρησιν τοῦ πυρός, ὅσην ὥραν ἐλειτούργει ὁ λαμπίκος, δηλαδὴ μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ὅλον τὸ πάχος μετεβάλλετο εἰς ἔλαιον. Τότε πλέον δὲν ἔμενε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ μεταγγίσουν τὸ ἔλαιον εἰς τὰ βαρέλια, τὰ ὁποῖα πρὸς τοῦτο ἦσαν ἀραδιασμένα καὶ στερεωμένα εἰς τὸ κύτος.

Ἡ μετάγγισις αὐτὴ δὲν παρουσιάζει καμμίαν δυσκολίαν. Ἀφίνουν τὸ ἔλαιον καὶ ρέει εἰς μίαν βούταν τοποθετημένην εἰς τὸ ὑπόστρωμα, δι' ἑνὸς μικροῦ ἀνοίγματος τοῦ καταστρώματος. Κατόπιν δὲ μὲ ἕνα σωλῆνα, ὅμοιον πρὸς τοὺς πυροσβεστικούς, ἐφωδιασμένον μὲ ἕνα κρουνὸν εἰς τὴν ἄκραν, τὸ μεταγγίζουν εἰς τὰ βαρέλια.

Τελειόνει τότε ἡ ἐργασία, καὶ ἀρχίζει πάλιν ἀπὸ τὴν ἀρχήν, μὲ τὴν ἰδίαν σειράν, ὅταν αἱ φαλαινίδες συλλόβουν ἄλλας φαλαίνας.

Ὅταν ἐβράδυασε, καὶ τὸ ἔλαιον ἐτέθη ὅλον εἰς τὰ βαρέλια, ὁ κ. Μπουρκὰρ ἠρώτησε τὸν μάστρο-Καβιδουλῖνον ἂν ἐβγῆκε γελασμένος ἢ ὄχι μὲ τοὺς προϋπολογισμούς του.

— Ὄχι, πλοιάρχε μου, ἀπήντησεν ὁ βαρελᾶς. Ἐσωδεύσαμεν ἀπὸ τὴν φάλαιναν ἑκατὸν δεκαπέντε βαρέλια...

— Ἦτο τυχηρὸς ὁ ὑποπλοίαρχος Ἀλλότ, παρετήρησεν ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ, καὶ ἂν ἡ τύχη τὸν βοηθήσῃ ἀκόμη δέκα φοράς, δὲν θ' ἀργήσωμεν νὰ γεμίσωμεν ὅλα τὰ βαρέλια μας.

Ὡς βλέπετε, αἱ καλαὶ προφητεῖαι τοῦ κ. Μπουρκὰρ ἐβγαίναν ἀληθιναί, ἐνῷ αἱ προφητεῖαι τοῦ Ζαχαρία Καβιδουλίνου ἐβγαίναν κούφιες.

Τέσσαρες ἑβδομάδας ἔμεινεν ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ» εἰς ἐκεῖνα τὰ πολυσύχναστα παράλια τῆς Νέας Ζηλανδίας, καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο τὸ πλήρωμά του ἐψάρευσεν ἕνδεκα φαλαίνας. Δύο συνέλαβεν ὁ ὕπαρχος Ἐρτώ, τρεῖς ὁ ὑποπλοίαρχος Κοκεμπέρ, τέσσαρας ὁ ὑποπλοίαρχος Ἀλλὸτ καὶ δύο ὁ κυβερνήτης. Ἀλλὰ καμμία ἐξ αὐτῶν δὲν ἦτο κατὰ τὸν ὄγκον ἴση πρὸς τὴν πρώτην, καὶ τὸ ἔσοδον ἀπὸ ἑκάστην αὐτῶν ἦτο πολὺ ὀλιγώτερον. Ἄλλως τε οἱ φυσητῆρες ἤρχιζαν νὰ ἐπιστρέφουν εἰς πλάτη ὑψηλοτέρα. Ἑπομένως ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ», ἐπειδὴ δὲν εἶχε παρὰ 900 τὸ ὅλον βαρέλια μὲ ἔλαιον, ἦτον ὑποχρεωμένος νὰ μεταβῇ εἰς ἄλλα μέρη συχναζόμενα ὑπὸ τῶν φαλαινῶν.

Ὁ κ. Μπουρκὰρ ἐσκέφθη τότε νὰ πλεύσῃ πρὸς τὸν ὅρμον τῶν Νήσων, εἰς τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν τῆς Ἴκα - Νὰ - Μαουῆς, ἡ ὁποία ἀνήκει καὶ αὐτὴ εἰς τὸ νεοζηλανδικὸν σύμπλεγμα, παράγει δὲ καὶ πατάτες.

Τὸ τρίτιστον ἔκαμε πανιὰ τὴν ἑσπέραν τῆς 29 Μαρτίου, καὶ μετὰ δύο ἡμέρας εἰσέπλεεν εἰς τὸν ὅρμον ἐκεῖνον, ὅπου εὑρίσκοντο καὶ ἄλλα φαλαιοθηρικὰ πλοῖα ἑτοιμαζόμενα νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Νέαν Ζηλανδίαν.

Ἡ ἄγκυρα ἐποντίσθη εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς ξηρᾶς, ἅμα δὲ ἐμαζεύθησαν τὰ πανιὰ ὁ πλοίαρχος Μπουρκὰρ ἐζήτησε νὰ μάθῃ ποῦ ἦτο δυνατὸν νὰ προμηθευθῇ πατάτες. Τοῦ ὑπέδειξαν μίαν γεωργικὴν ἔπαυλιν κειμένην εἰς ἀπόστασιν δώδεκα μιλίων πρὸς τὰ ἐνδότερα. Αἱ φαλαινίδες τῶν δύο ὑποπλοιάρχων ἐξεκίνησαν ἀμέσως διὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν ἑνὸς Ἄγγλου ὅστις προσελήφθη ὡς ὁδηγός.

Ἀνέπλευσαν ἕνα ποταμὸν ὁ ὁποῖος ἔρρεε σχηματίζων πολλὰς καμπὰς μεταξὺ ὑψηλῶν λόφων. Παρὰ τὰς ὄχθας του ἦσαν κτισμέναι πολλαὶ ξύλιναι κατοικίαι ἰθαγενῶν Μαόρηδων, οἱ ὁποῖοι προθύμως δίδουν ὄσπρια καὶ λαχανικὰ λαμβάνοντες εἰς ἀνταλλαγμα ἐνδύματα εὐρωπαϊκῆς κατασκευῆς. Εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ποτομοῦ αἱ λέμβοι εὑρῆκαν τὴν ἔπαυλιν ἐκείνην ὅπου ὑπῆρχαν ἄφθονα γεώμηλα, καὶ ἐγέμισαν πολλὰ ζεμπίλια. Ὅταν ἐπέστρεψαν τὴν ἰδίαν ἑσπέραν εἰς τὸ πλοῖον, ἔφεραν μαζὶ μὲ τὰ γεώμηλα καὶ ἕνα σωρὸ ὡραῖα στρείδια, τὰ ὁποῖα ἐμάζευσαν εἰς τοὺς βράχους τῆς ἀκρογιαλιᾶς· ἐχόρτασαν δὲ μὲ αὐτὰ ὄχι μόνον οἱ ἀξιωματικοί, ἀλλὰ καὶ οἱ ναῦται.

Τὴν ἐπιοῦσαν, ὁ τροφοδότης ἠδυνήθη

νὰ κάμῃ ἀρκετὴν προμήθειαν ἀπὸ κρομμύδια ἐγχώρια. Οἱ ἰθαγενεῖς ἐφαίνοντο πολὺ περιποιητικοὶ καὶ φιλόξενοι. Οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ναῦται τοῦ «Ἁγίου Ἐνὼχ» δὲν εἶχαν κανὲν παράπονον. Παντοῦ εὕρισκαν καλὴν ὑποδοχήν, ἔμβαιναν εἰς τὰς καλύβας, ὅπου τοὺς ἐπρόσφεραν ἀναψυκτικά, ὄχι βέβαια λεμονάδαν ἢ μπίραν—διότι οἱ ἰθαγενεῖς δὲν πίνουν τέτοια ποτά,—ἀλλὰ ἔξοχα καρπούζια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐξεχείλιζαν οἱ κῆποι, καὶ ἐξοχώτερα σῦκα τὰ ὁποῖα ἦσαν τόσον πολλὰ ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα, ὥστε ἔσπαζαν τοὺς κλάδους μὲ τὸ βάρος των.

Τρεῖς ἡμέρας ἔμειναν ὁ κ. Μπουρκὰρ εἰς ἐκεῖνον τὸν ὅρμον, καὶ ἔκαμε τὸς ἑτοιμασίας του διὰ μακρὸν ἀπόπλουν, τοὐλάχιστον τεσσάρων χιλιάδων μιλίων. Διότι ἐπρόκειτο νὰ μεταβῇ εἰς τὸν ὅρμον τῆς Ἁγίας Μαργαρίτας, κείμενον εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Κάτω Κολιφορνίας, διὰ νὰ ἀποπερατώσῃ τὸ ταξεῖδί του, τοῦ ὁποίου ἡ ἀρχὴ ἦτο τόσον ἐπιτυχής.

Ὅταν τὸ ἔλεγαν εἰς τὸν ἀπαισιόδοξον βαρελᾶν:

— Ἡ ἀρχή, ἀρχή, ἐμουρμούριζε μέσα στὰ δόντια του ὁ Ζαχαρίας Καβιδουλῖνος. Τὸ τέλος νὰ δοῦμε...

— Θὰ τὸ δοῦμε! ἀπεκρίνετο ὁ μάστρο-Ὀλίβας, σηκόνων τοὺς ὤμους του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΙΡΗΝΙΚΟΝ

Τὴν πρωΐαν τῆς 3 Ἀπριλίου, ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ» ἀπέπλευσεν ἀπὸ τὸ ἀγκυροβόλιον τοῦ ὅρμου τῶν Νήσων. Ἀπὸ τὸς προμηθείας του δὲν ἔλειπαν παρὰ μόνον ἰνδικὰ καρύδια, πουλερικὰ καὶ χοιρίδια· ὁ πλοίαρχος Μπουρκὰρ ἐσκόπευε νὰ προσεγγίσῃ εἰς μίαν τῶν νήσων τοῦ ἀρχιπελάγους τῶν Θαλασσοπόρων, ὅπου εἶνε ἄφθονα τὰ εἴδη ἐκεῖνα τῶν φαγωσίμων.

Ὁ ἄνεμος ἔπνεεν οὔριος, καὶ τὸ πλοῖον διήνυσε τὰ 900 μίλια, τὰ ὁποῖα χωρίζουν τὴν Ἴκα - Νὰ - Μαουὴν ἀπὸ τὸν τροπικὸν τοῦ Αἰγόκερω, ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν, λασκάδα, μὲ τοὺς πρόποδας ἀριστερᾷ.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἤτοι τὴν 12 Ἀπριλίου, ὁ κ. Μπουρκὰρ εἶπεν ἀπαντῶν εἰς μίαν ἐρώτησιν τοῦ ἰατροῦ Φιλιώλ:

— Μάλιστα, εἰς αὐτὸ ἴσως τὸ μέρος, ἐπὶ τοῦ εἰκοστοῦ τρίτου παραλλήλου καὶ τοῦ ἑκατοστοῦ ἑβδομηκοστοῦ πέμπτου μεσημβρινοῦ, παρουσιάζει ὁ Εἰρηνικὸς Ὠκεανὸς τὸ μεγαλήτερα βάθη του. Ἔκαμε βυθομετρήσεις τὸ πολεμικὸν πλοῖον «Ἀπηνοδότης» καὶ ἐξετύλιξε τέσσαρας χιλιάδας ἐννεακοσίας ὀργυιὰς σχοινίου χωρὶς νὰ εὕρῃ τὸν βυθόν.

— Ἐνόμιζα, παρετήρησεν ὁ κ. Φιλιώλ, ὅτι τὰ μεγαλείτερα βάθη εἶνε εἰς τὰς θαλάσσας τῆς Ἰαπωνίας...

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 78ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

[Ἴδε τὴν προκήρυξιν εἰς τὸ 11ον φύλλον, σελ. 84]

Τί πλῆθος ἀπὸ διηγήματα αὐτὴν τὴν φορὰν! Τριακόσια εἶνε; τετρακόσια; Οὔτε κ' ἐγὼ δὲν ἠξεύρω καλά. Δὲν ἐβαρέθηκα νὰ τὰ διαβάσω, καὶ ὅμως ἐβαρέθηκα νὰ τὰ μετρήσω. Εὐτυχῶς τὰ καλὰ εἶνε μετρημένα, — εἰμπορεῖτε νὰ τὰ μετρήσετε καὶ σεῖς. Διὰ τὰ ἄλλα, τὰ κατώτερα Εὐφήμου Μνείας, — τί μας μέλει!

Ἐν τούτοις, ἂν μ' ἐρωτήσετε, κατὰ βάθος δὲν εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ αὐτὸν τὸν Διαγωνισμόν. Ἀκριβῶς διότι τὰ καλὰ διηγήματα εἶνε μετρημένα, — δηλαδὴ ὀλίγα. Καὶ διότι ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὀλίγα, κανὲν δὲν εἶνε τόσον καλόν, ὅσον μερικὰ διηγήματα βραβευθέντα εἰς προηγουμένους διαγωνισμούς.

Τὸ ψάρευμα τοῦ Ἱπποποτάμου!.. Πῶς; ψαρεύουν καὶ οἱ Ἱπποπόταμοι; Περίεργον πρᾶγμα!.. Καὶ οἱ μικροὶ διηγηματογράφοι ἔσπασαν τὸ κεφάλι τους νὰ τὸ ἐξηγήσουν, καὶ ἠγωνίσθησαν μὲ χίλια μέσα νὰ κάμουν τὸ διήγημά των φυσικόν, πιστευτόν. Ἄλλος ἐφαντάσθη ὅτι ὁ ἥρως τοῦ διηγήματος εἶνε Ἱπποπόταμος... ἐξημερωμένος· ἄλλος ὅτι εἶνε τρόφιμος Ζωολογικοῦ Κήπου· ἄλλος ὅτι πλησίον τοῦ ποταμοῦ ἐκατοικοῦσεν ἕνας ἁλιεύς, τὸν ὁποῖον ὁ Ἱπποπόταμος, ὡς νὰ ἦτο πίθηκος, προσεπάθησε νὰ ἀπομιμηθῇ· ἄλλος ὅτι εὗρε κατὰ τύχην τὸ ἀγκίστρι εἰς τὴν ἀκροποταμιάν, κτλ. κτλ. Τέλος πάντων τὰ 2/3 τῶν διηγημάτων χάνουν καὶ τὴν ἀξίαν ποῦ ἔχουν, ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς προσπαθείας τῶν συγγραφέων των, ἡ ὁποία ἔχει ἀκριβῶς ἀντίθετον ἀποτέλεσμα: δηλαδὴ κάμνει τὸ διήγημά των ἀφύσικον καὶ ἀπίστευτον. Διότι ὁ Ἱπποπόταμος δὲν εἶνε πίθηκος· διότι δὲν ἐξημερώνεται, καὶ ἂν ἐξημερωθῇ, δὲν μιμεῖται τὰς πράξεις τοῦ ἀνθρώπου, — καὶ τί πράξεις! ψάρευμα, μαγείρευμα, κτλ. Ὥστε οἱ διηγηματογράφοι αὐτῆς τῆς κατηγορίας ἔπεσαν ἔξω.

Φυσικὸν καὶ πιστευτὸν γίνεται τὸ ψάρευμα τοῦ Ἱπποποτάμου, ὅταν τὸ πάρῃ κανεὶς ὡς παραμύθι, ὅταν ἐναν θρωπίσῃ τὸν Ἱπποπόταμον, ὅταν δηλ. τὸν παραστήσῃ σκεπτόμενον, αἰσθανόμενον καὶ πράττοντα ὡς ἄνθρωπος. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἔκαμεν ὁ ζωγράφος, ὅταν ἐζωγράφισε τὴν σειρὰν τῶν ἐξ ἀστείων εἰκόνων. Αὐτὸ κάμνουν τόσοι καὶ τόσοι συγγραφεῖς, οἱ ὁποῖοι γράφουν φαιδρότατα διηγήματα μὲ ἥρωας ζῷα ἐνανθρωπισμένα, — πόσα τοιαῦτα διηγήματα δὲν ἐδημοσιεύθησαν καὶ εἰς τὴν Διάπλασιν! — αὐτὸ τέλος ἔπρεπε νὰ κάμουν καὶ οἱ διηγηματογράφοι τοῦ Διαγωνισμοῦ τούτου, ἀφοῦ ἐπρόκειτο νὰ ἑρμηνεύσουν τὰς εἰκόνας.

Καὶ τὸ ἔκαμαν ἀρκετοί. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ διηγήματα δὲν εἶνε ὅλα καλά. Ἔχουν ὅμως καλὴν βάσιν, καὶ αὐτὸ τὰ ἐσήκωσε, μὲ ὅλα των τὰ ἐλαττώματα. Διότι τὰ ἐλαττώματα ἀφθονοῦν. Τὰ περισσότερα, μολονότι δὲν ὑπερβαίνουν τὰς 850 λέξεις, εἶνε φλύαρα. Διότι ἐπεκτείνονται ἐκεῖ ὅπου δὲν πρέπει, — εἰς περιγραφάς, εἰς παρεκβάσεις, εἰς σκέψεις, — καὶ συντομεύονται ἐξαφνα ἐκεῖ ποῦ ἔπρεπε νὰ ἐκταθοῦν. Ἄλλα διηγοῦνται εἰς τὴν ἀρχὴν ἐπεισόδια ἄσχετα μὲ τὴν σειρὰν τῶν εἰκόνων, καὶ εἰς τὸ τέλος διηγοῦνται ὡς ἐπεισόδιον καὶ τὸ ψάρευμα, βιαστικὰ ὡς νὰ τους ἐκυνηγοῦσαν. Τὰ διηγήματα αὐτὰ δὲν ἔχουν καμμίαν συμμετρίαν. Ἄλλα πάλιν εἶνε ἀρκετὰ καλὰ εἰς τὸ σύνολον, ἀλλὰ πίπτουν εἰς τὰς λεπτομερείας. Πολλὰ ἔχουν γλῶσσαν σχολαστικὴν ἢ πομπώδη, ὁλωσδιόλου ἀνάρμοστον εἰς παιδικὸν διήγημα· ἄλλα εἶνε ξηρότατα ὡς μούμιαι, καὶ ἄλλα παραγεμισμένα μ' εὐφυολογίας βεβιασμένας.

Ἐκλέγω μερικά, ἀπὸ τὰ καλλίτερα διηγήματα, ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ διεφιλονίκησαν τὸ Βραβεῖον, διὰ νὰ σας εἴπω διατί δὲν τὸ ἐπῆραν:

Τὸ Πλοῖον τοῦ Δουνάβεως ἔγραψεν ὡραῖον διήγημα. Ἴσως ἔχει τὸ καλλίτερον ὕφος ἀπ' ὅλα. Ἀλλὰ εἶνε κάπως βαρύ, — βαρύτερον ἀπὸ τὸς ἐλαφρὰς μας εἰκόνας. Φαντάζεται τὸν Ἱπποπόταμόν του ζῶντα κατὰ τὴν ἐποχήν, κατὰ τὴν ὁποίαν «τὰ ζῷα φωνήεντα ἦν» ὅπως λέγει ὁ Αἴσωπος, ἢ «τὸν καιρὸ ποῦ μιλοῦσαν τὰ ζῷα» ὅπως λέγει ἡ γιαγιά. Καὶ μας δίδει μίαν εἰκόνα αὐτῆς τῆς μυθικῆς ἐποχῆς, τοῦ βασιλείου τῶν ζώων, εἰς πρόλογον ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τὸ 1/3 τοῦ ὅλου διηγήματος. Μεγάλη ἀσυμμετρία.

Χαριτωμένον τὸ διηγηματάκι τῆς Σπίθας-Τίνας· ἀλλὰ πάρα πολὺ σύντομον. Δὲν προφθάνει νὰ το δοκιμάσῃ κανεὶς εἰς τὴν γεῦσιν, καὶ τελειόνει. Ἡ συντομία εἶνε βέβαια ἀρετή, ἀλλ' ὄχι καὶ ἡ ὑπερβολικὴ συντομία.

Τὸ Ἄσπρο Ποντικάκι, ὁ Ἀετὸς τῆς Ἐρήμου καὶ ἡ Ὀρεὰς τῆς Χίου ἔγραψαν διηγήματα σχεδὸν ἰσοδύναμα. Ἂν δὲν ἦσαν καὶ μερικὰ καλλίτερα ἀπὸ αὐτά, δὲν θὰ ἤξευρα εἰς ποῖον νὰ δώσω τὸ βραβεῖον. Καὶ οἱ τρεῖς διηγοῦνται καλὰ τὴν ὑπόθεσιν, μὲ χάριν καὶ μὲ πρωτοτυπίαν.

Τὸ Κίτρινο Ντόμινο βάζει τὴν διήγησιν εἰς τὸ στόμα τοῦ ἥρωος. Ὁ ἴδιος ὁ Ἱπποπόταμος διηγεῖται τὸ

ψάρευμά του εἰς μίαν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν στέλλει πρὸς ἕνα φίλον του (Ἱπποπόταμον βέβαια.) Πολὺ καλὴ αὐτὴ ἡ ἐπιστολή, — ἀλλ' ὑπάρχει καὶ μία πολὺ καλλιτέρα: ἐκείνη ἡ ὁποία, διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς, φέρει τὴν ὑπογραφὴν τῆς Φιλοπάτριδος Ἰάδος.

Αὐτὴ ἡ ἐπιστολὴ εἶνε τὸ καλλίτερον διηγηματάκι τοῦ Διαγωνισμοῦ μας. Πρῶτον αὐτὴ ἡ ἰδέα, νὰ γίνῃ ὡς ἐπιστολή, τὸ ἐξεχώρισεν εὐθὺς ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα. Καὶ τὸ ἔβαλα κατὰ μέρος, περιμένουσα τὸ καλλίτερον. Ἀλλὰ καλλίτερον δὲν ἦλθε, καὶ ἡ Φιλοπατρις Ἰὰς ἐνίκησεν. Ἔχει πολλὴν εὐφυΐαν ἡ ἐπιστολή της, ἐξηγεῖ μὲ ἀκρίβειαν καὶ μὲ χάριν τὰς εἰκόνας, καὶ τὰ ἄσχετα μὲ αὐτὰς εἶνε ὀλίγα καὶ ἴσως ὄχι περιττά. Δὲν ἠμποροῦσεν ὅμως νὰ ἦτο καὶ καλλιτέρα; . . . Βεβαίως! ἀλλ' αὐτὸ εἰμποροῦμεν νὰ το εἴπωμεν ἀνεξαιρέτως εἰς ὅλους τοὺς Διαγωνισμοὺς καὶ δι' ὅλα τὰ βραβευμένα ἔργα.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

Α' ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Φιλόπατρις Ἰὰς* [15Ε].
Β' ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἄσπρο Ποτικάκι* [12Ε].— *Ὀρεὰς τῆς Χίου* [12Ε].
Γ' ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀετὸς τῆς Ἐρήμου* [12Ε]. — *Σπίθα Τίνα* [10Ε].— *Πλοῖον τοῦ Δουνάβεως* [10Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: [ἀπὸ 8Ε εἰς ἕκαστον:] *Κίτρινο Ντόμινο* — *Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος.* - *Νυκτοκόραξ.*— *Δ. Π. Βαμβούρης.* — *Ζώρλιγκ.*— *Πρίγκιψ τῶν Ἀθηνῶν.*— *Δάσος Φοινίκων.*

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: [ἀπὸ 5Ε εἰς ἕκαστον:] *Ἀηδέας Κοκκώνης.*— *Ἱππότης τοῦ Μεσαίωνος.*— *Κόντε Ραπανάκης.*— *Ἀσπὶς τῆς Ἀθηνᾶς* — *Ψάνα-Λούλα.*— *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς.*— *Κόκκινον Κρίνον.*— *Πράσινο Χαβιάρι.* — *Τυδεύς.* — *Πανταχοῦ Παρών.*

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ 3Ε εἰς ἕκαστον:) *Νῦκος Κατερινόπουλος.*— *Μικρὸς Καλλιτέχνης.* - *Ταπεινὸ Γιασεμί.*— *Πέτρα Σκαρδάλου.*— *Κερδῶος Ἑρμῆς.*— *Ἀρχαῖος Ἕλλην.*— *Ἀντώνιος Κ. Παπαγεωργίου.* — *Μιχαὴλ Λουΐζος.* — *Ρίο-ντὲ-λὰ-Πλάτα.*— *Πίθηκος τοῦ Βορνέου.*— *Νιαγάρας.*— *Ὑπερήφανος Ἵππεύς.*— *Κουασιόδος.*— *Κυρία μὲ τὰς Καμελίας.*— *Σπῖνος.*— *Λέων τῆς Χαιρωνείας.*— *Μυστηριώδης Φύσις.*— *Σὶρ-Λὰ-Φαλονάζ.*

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ [ἀπὸ 2Ε εἰς ἕκαστον:] *Κορυθαίολος Ἕκτωρ.*— *Διονυσιὰς Πηγή.*— *Εἰκοστὸς Αἰων.*— *Ἀλέξανδρος Γεωργιάδης.* — *Ζαχαρέριος Ἄνθρωπος,*— *Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος.*— *Χειμωνιάτικος Ἥλιος.* — *Παρήγορος Ἄγγελος.*— *Βροντὴ τοῦ Διός.* — *Κωνστ. Π. Δαϊόγλους*— *Θελξιόπη Α. Γρημάνη.*— *Ἔνδοξον Μεσολόγγιον.*— *Χαρουμενη Καρδούλα.*— *Μεγαλοπρεπὴς Φύσις.* *Συριανὴ Ξανθούλα.*— *Ὀφέλτιος Τρουβαδίτης.* — *Ἥλιος τῆς Νυκτός* — *Ὑψιπετὴς Ἀετός.*— *Εὐλαλία.*— *Ἀφρικανικὸς Ἥλιος.* — *Ἀμνὸς τοῦ Ὀλύμπου.*— *Νηρηὶς τῶν Δασῶν.*— *Μικρὰ Καλλιτέχνις.*— *Ροδόδενδρον,*

Τὸ βραβευθὲν διήγημα τῆς Φιλοπάτριδος Ἰάδος θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΠΟΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΝΕΣΤΟΡΟΣ

τυχὼν *Ἀθρόου Βραβείου.*

[*Ἴδε «Διάπλασιν» τοῦ 1902, σελ. 375.*]

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

Ἡ δεκάτη ἡμέρα.

«Ἡ Λούση Πόουτ μοῦ ἔφερεν ἕνα καλαθάκι φράουλες καὶ ἔδειξε παραδειγματικὴν φρονιμάδα. Ὁσάκις τὰ μάτια της συνήντων τὰ ἰδικά μου, ἐφαίνοντο πῶς μου ἔλεγαν: «Ὑπάρχει μεταξύ μας ἕνα μυστικό, καὶ γι' αὐτὸ σᾶς ἀγαπῶ ἄλλο τόσο πιὸ πολύ.» Εἴθε νὰ κατορθώσῃ νὰ διορθωθῇ ἡ καϊμένη ἡ μικρούλα!

«Χθὲς τὸ βράδυ, τὴν στιγμὴν ποῦ ἔκλεια τὸ παρὸν τετράδιον, ἔμεινα ἔκπληκτος ὅταν εἶδα νὰ εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιόν μου ἡ Ξένη Γκλίδδινς, ἡ ὁποία εἶχε κάμῃ δρόμον τεσσάρων χιλιομέτρων διὰ νὰ ἔλθῃ νὰ μ' εὕρῃ, καὶ ἦτο φορτωμένη μὲ λάσπες ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Ἡ κ. Ἀπλεμπῆ τὴν ἐκράτησε διὰ τὴν νύκτα. Ἦτο πολὺ ἀργὰ ὥστε νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ ἴδιον βράδυ εἰς τὸ Ἰωαχανέτον. Ὑποθέτω ὅτι δὲν ἔκαμεν ὅλον αὐτὸν τὸν δρόμον διὰ νὰ λάβῃ ἁπλῶς τὴν εὐχαρίστησιν νὰ μου ὁμιλήσῃ περὶ ἀσημάντων πραγμάτων· ἀλλὰ εἰς μάτην τῆς ἔκαμα ἐρωτήσεις διὰ τὸ σχολεῖόν της, δὲν κατώρθωνα νὰ την κάμω νὰ ὁμιλήσῃ. Δὲν μοῦ εἶπε τίποτε ἄλλο παρά:

«—Ὦ! Αἰμιλία μου! τί βεβήλωσις διὰ τὰ πνευματικά μας χαρίσματα, καὶ τί χαμένος καιρὸς ποῦ εἶνε αὐτὸς ποῦ περνοῦμε διδάσκουσαι ὅλο καὶ τὰ ἴδια πράγματα εἰς ἕνα σωρὸ ἀγοράκια καὶ κοριτσάκια! Πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ ἤρχοντο οἱ κύριοι ἔφοροι νὰ κάμουν τὴν τακτικήν των ἐπιθεώρησιν, διὰ νὰ ἀποκαταστήσουν τὴν τάξιν μεταξὺ τῶν μαθητῶν μου. Ὅσον περνοῦν αἱ ἡμέραι, τόσον γίνονται ἀτακτότεροι.

«Διενυκτέρευσεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ ὅλη νύκτα ἀνεστέναζε. Δὲν ἠξεύρω τί ἔχει, καὶ τὸ ὁμολογῶ, πρὸς ἐντροπήν μου, ὅτι τόσον ἐνύσταζα ὥστε δὲν την ἠρώτησα ἴσως μὲ ἀρκετὸν ἐνδιαφέρον ὅταν μ' ἐβεβαίωσεν ὅτι δὲν ἦτο ἄρρωστη.»

Ἡ ἑνδεκάτη ἡμέρα.

«Ὦ! Κυρία Φάγγ, μοῦ ἄνοιξαν τὸ συρτάρι κ' ἐδιάβασαν τὸ ἡμερολόγιόν μου· κυττάξετε τί ἔγραψαν μὲ τὸ μολύβι εἰς τὴν παρακάτω σελίδα:

«Εἰδοποιεῖται ἡ συγγραφεὺς τῶν ἀ-«πομνημονευμάτων τούτων, τὰ ὁποῖα εἶνε «τόσον νόστιμα ὅσον καὶ φιλαλήθη, ὅτι «ἡ αἴθουσα τῶν παραδόσεων τοῦ σχο-«λείου δὲν εἶνε ἀποκλειστικῶς ἰδική της· «κάθε Πέμπτην γίνεται ἐδῶ τὸ συμβού-«λιον τῆς κοινότητος, καί, μεταξὺ τῶν «μελῶν αὐτῆς τῆς συνελεύσεως, πιθα-«νὸν νὰ εὑρεθῇ κανεὶς ὀλιγώτερον δια-«κριτικὸς παρ' ὅσον εἶνε

«ὁ ἀφωσιωμένος της θεράπων,

«Ζ. Κοῦλμπροθ.»

«Ὁ ἀδιάκριτος! πιστεύετε νὰ το ἐδιάβασεν ὅλον; Ὡραῖα πράγματα θὰ εἶδε διὰ λογαριασμόν του. Ἐπὶ τέλους τόσον τὸ χειρότερο· ὅ,τι ἔπαθε, τὸ ἄξιζε: ὅσοι κρυφακούουν στὴν κλειδαρότρυπα, δὲν ἀκούουν πάντοτε ἐπαίνους διὰ τὸν ἑαυτόν των· τὸ ἴδιον παθαίνουν καὶ ὅσοι διαβάζουν ὅ,τι δὲν εἶνε γραμμένον δι' αὐτούς.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'.

Η ΞΕΝΗ ΓΚΛΙΔΔΙΝΣ

Μόλις ἐξημέρωσεν, ἡ Ξένη ἐπῆρε πάλιν, σκεπτικὴ καὶ περίφροντις, τὸν δρόμον διὰ τὸ χωρίον της.

Ἡ ἀϋπνία ἐκείνης τῆς νυκτὸς καὶ ἡ μακρὰ πορεία της εἰς τοὺς δρόμους τοὺς γεμάτους ἀπὸ λάσπην, δέν της προέλεγαν καλὴν τὴν ἡμέραν της, χωρὶς νὰ λάβωμεν ἀκόμη ὑπ' ὄψιν ὅτι πρῶτος ὅρος διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ὁ ἄνθρωπος εἰς οἱανδήποτε ἐργασίαν, εἶνε ν' ἀγαπᾷ αὐτὴν τὴν ἐργασίαν καὶ νὰ μήν την θεωρῇ ὡς ἀγγαρείαν. Ἀλλά, ὅσον ἐπερνοῦσαν αἱ ἡμέραι, τόσον ὀλιγώτερον ἐπετύγχανεν ἡ Ξένη εἰς τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀναλάβῃ. Ἡ ἀνυποταξία ὅσον ἐπήγαινε καὶ ηὔξανεν εἰς τὸ σχολεῖόν της, καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ Ἰωαχανέτου εἶχαν ἀρχίσῃ νὰ λέγουν ἀπροκαλύπτως ὅτι τὰ παιδιά των τίποτε δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μάθουν μὲ αὐτὴν τὴν διδασκάλισσαν.

Καὶ ὅμως, ἦτο ἀρκετὰ ὑψηλὴ καὶ δυνατὴ ὥστε νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὰς μαθητρίας της. Δι' αὐτὴν βέβαιον δὲν ἠμποροῦσε κανένα ἀγοράκι νὰ καυχηθῇ ὅτι θὰ την ἐπετοῦσε κάτω μὲ μιὰ γροθιὰ ὅπως τὴν Αἰμιλίαν. Ἀλλ' οὔτε ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ εἰπῇ ὅτι τῆς ἔλειπεν

ἡ εὐφυΐα ἢ ἡ παίδευσις, διότι καμμία νέα τοῦ Κιμπασσέτου δὲν ἦτο τόσον πεπαιδευμένη καὶ τόσον εὐφυὴς ὅσον αὐτή. Διατὶ λοιπὸν ἡ ἀταξία ἐκείνη; Διότι ἁπλούστατα δὲν εἶχε προσεκτικὸν τὸν νοῦν της εἰς ὅ,τι ἔκαμνεν.

Ἐκεῖνο τὸ πρωί, λόγου χάριν, ἐνῷ ἀνέπτυσσεν εἰς τοὺς μαθητὰς καὶ τὸς μαθητρίας της ἕνα πρόβλημα τῆς ἀριθμητικῆς, μισοπνιγμένα γέλια ἠκούσθησαν ἀπὸ τὰ θρανία· διότι, ἀντὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ προβλήματος, ἀφῃρέθη μὲ τοὺς ρεμβασμούς της, καὶ τὸ χέρι της ἤρχισε μόνον του κάτι νὰ ζωγραφίζῃ, διπλα εἰς τὰ ἀριθμητικὰ ψηφία. Ὅταν δέ, ἐνθυμηθεῖσα τὸ καθῆκόν της, ἐκοκκίνισε καὶ ἤρχισε ν' ἀκούῃ τὰ παιδιὰ εἰς τὸ μάθημα τῆς γεωγραφίας, τί τὸ παράξενον ἂν τὰ γέλια ἐδιπλασιάσθησαν εἰς τὴν τάξιν. «Ἀνάλυσε τὸ κράτος τοῦ Μεξικοῦ, εἶπεν εἰς τὸν Τζώνην Πάρκ, καὶ ἀποσύνθεσέ το εἰς τοὺς πρώτους αὐτοῦ παράγοντας.» Καὶ ἔπειτα, ἀντιληφθεῖσα ὅτι εἶπεν ἀνοησίαν: «Ὄχι, προσέθεσεν, ἀνάγαγέ το εἰς τὴν ἁπλουστάτην αὐτοῦ μορφήν! . . .»

Αὐτὴν δὲ ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐξέλεξαν οἱ κύριοι ἔφοροι διὰ νὰ ἔλθουν καὶ νὰ κάμουν τὴν ἐπιθεώρησίν των. Ἡ καϊμένη ἡ Ξένη, ἀπὸ τὴν ταραχήν της ἔχασεν ἐντελῶς τὸ μυαλό της, καὶ οἱ ἐπιθεωρηταὶ ἔφυγαν πολὺ δυσηρεστημένοι καὶ μὲ αὐτὴν καὶ μὲ τὸν τρόπον ποῦ παρέδιδεν.

Ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπίτι τῆς μητέρας της, τὸ Σάββατον, ἐφαίνετο καθὼς τὸ ἄγαλμα τῆς ἀπελπισίας.

Εὐτυχῶς, τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς, ἡ Αἰμιλία ἐσκέφθη νὰ ὑπάγῃ νὰ τὴν ἰδῇ, καὶ ἡ ἐπίσκεψίς της ἦτο ἀληθινὰ ἐπικαιροτάτη.

«Ἡ Ξένη διηγήθη διὰ μακρῶν εἰς τὴν φίλην της ὅλας τὰς ἀγωνίας καὶ τὰς ἀνησυχίας της, τὰς ἀποθαρρύνσεις καὶ τὰς ἀπογοητεύσεις της.

— Τί νὰ κάμω; τί νὰ κάμω; εἶπεν ἐπὶ τέλους μὲ λυγμοὺς καὶ δάκρυα.

— Ἐν πρώτοις, τῆς ἀπήντησεν ἡ Αἰμιλία, δὲν πρέπει νὰ κλαῖς. Μ' αὐτὸ δὲν κερδίζεις τίποτε. Πρέπει νὰ συλλογίζεσαι αὐτὸ ποῦ κάμνεις καὶ ὄχι ὅ,τι ἐπιθυμεῖς νὰ ἔκαμνες. Τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἀνέλαβες, καὶ ἠναγκάσθης νὰ το ἀναλάβῃς διὰ λόγους τοὺς ὁποίους κρίνω περιττὸν νὰ σου ἐνθυμίσω, ὀφείλεις νὰ το ἐκτελῇς μὲ ὅλην τὴν καρδιά σου, ὅσον εἰμπορεῖς καλλίτερα· καὶ ἔχεις ὅλος τὸς δυνάμεις διὰ νὰ το ἐκτελῇς. Ἔτσι, καὶ ὄχι διαφορετικά, θὰ φανῇς ἀνωτέρα ἀπὸ τὴν σημερινήν σου θέσιν. Ἄλλως τε, ἀρχὴ εἶνε, καὶ δὲν εἶνε ὀλίγον ἡ ἀρχή, εἰς τὴν ἡλικίαν σου. Τώρα μόλις, ὡς λέγουν, θέτεις τὸν πόδα εἰς τὸν ἀναβολέα τοῦ ἵππου. Θέλεις λοιπὸν τώρα νὰ πέσῃς κάτω, νὰ καταστρέψῃς τὸ μέλλον σου, τὴν ὕπαρξιν τῆς μητέρας σου; . . . Φαντάζομαι πόσον θὰ σε τύπτῃ ἔπειτα ἡ συνείδησίς σου!

— Ὦ! ναί, Αἰμιλία, ἔχεις δίκαιον, εἶμαι ἕνα ἄθλιον πλάσμα, ἐγωίστρια καὶ κακή . . .

— Δὲν εἶπα αὐτό, ἐγώ . . .

— Δέν το εἶπες, ἀλλὰ τὸ ἐσκέφθης, καί το ἐσκέφθης δικαιότατα. Πόσον θὰ με περιφρονῇς, σύ που ἔχεις τόσον θάρρος καὶ εἶσαι τόσον λογικὴ καὶ δὲν ἤσουν οὔτε σὺ καμωμένη διὰ τὴν θέσιν ποῦ εὑρίσκεσαι τώρα! Ἀλλὰ θὰ διορθωθῶ! Τοῦ λοιποῦ σὲ θὰ λαμβάνω ὡς ὑπόδειγμα . . .

Ὦ! εἶπεν ἡ Αἰμιλία γελῶσα, δὲν εἶμαι ἐγὼ ἀξία διὰ νὰ με παίρνουν ὡς ὑπόδειγμα. Ἔχω, ὅπως κάθε ἄλλη, τὰς στιγμὰς ποὺ με πιάνει ἡ ἀθυμία, ἀλλὰ βάζω τὰ δυνατά μου καί την ὑπερνικῶ.

— Λοιτόν, κ' ἐγὼ θὰ βάλω τὰ δυνατά μου! θὰ λείψουν οἱ ἀφῃρημάδες! θὰ λείψουν τὰ φιλόδοξα ὀνειροπολήματα! θὰ τὸ δῇς, θά το δῇς! . . Δὲν πρέπει νὰ σου δίδω πλέον ἀφορμὴν νὰ κοκκινίζῃς διὰ τὴν φιλίαν τὴν ὁποίαν μοῦ ἐδείξες πάντοτε.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΔΚΙΔΗΣ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ'.

Ἡ Κικὴ καὶ ὁ Γιαννάκης, ἀφοῦ ἐπεριπάτησαν ἀρκετὴν ὥραν, πολὺ ἀ-

«Ἀμ' ἂν εἶνε φαρμάκι!»

νήσυχοι διότι τοὺς περικυκλόνει ἡ σιωπὴ καὶ διότι κάτι μικρὰ ζωύφια τρέχουν μέσα στὰ χορταράκια, ἀνεκάλυψαν ἕνα μεγάλο δένδρο φορτωμένο μὲ φροῦτα. Τὸ σχῆμα καὶ τὸ χρῶμα αὐτῶν τῶν φρούτων τοὺς ἐνθυμίζουν τὰ μῆλα, ἀλλὰ μῆλα δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε. Τὸ νησὶ τοῦ Ροβινσῶνος δὲν εἶχε μηλιές. Ἐκτὸς τούτου αὐτὰ τὰ φροῦτα εἶνε παραπολὺ κόκκινα.

— Νὰ κόψουμε; λέγει ἡ Κική.

— Καὶ νὰ φᾶμε; λέγει ὁ Γιαννάκης.

«Ἂς ὑποχρεώσωμε.»

— Ὦ! ὄχι, λέγει ἡ Κική· ἀμ' ἂν εἶνε φαρμάκι!

Ὁ Γιαννάκης, μὲ τὰ πολλὰ πηδήματα ποῦ κάνει, τσακόνει ἐπὶ τέλους ἕνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ μυστηριώδη φροῦτα.

— Βάλ' το στὴν τσέπη σου, λέγει ἡ Κική.

— Δὲν μυρίζει καθόλου σὰ μῆλο, λέγει ὁ Γιαννάκης. Ὁ Παυλῆς, ἀφοῦ εἶνε παιδὶ τοῦ περιβολάρη, θὰ μᾶς πῇ ἴσως τί εἶνε· αὐτὰ εἶνε πράγματα τῆς δουλειᾶς του.

Ἀλλὰ δὲν ἔχουν καιρὸ νὰ χάνουν. Πηγαίνουν εἰς ἕνα δάσος ποῦ φαίνεται πίσω ἀπὸ κάτι βράχους.

— Κύτταξε τί ἀψηλὰ ποῦ εἶνε τὰ δένδρα, λέγει ὁ Γιαννάκης.

— Καὶ τί πυκνὰ τὰ φύλλα των, λέγει ἡ Κική. Θὰ εἶνε πολὺ σκοτεινὰ μέσα σ' αὐτὸ τὸ δάσος.

— Ἔτσι, ἐξακολουθεῖ ὁ Γιαννάκης, εἶνε τὰ παρθένα δάση. Πᾶμε ἐμπρός, καὶ σὺ κρύβεσαι ἀπὸ πίσω μου, Κική.

— Ὄχι, λέγει ἡ Κικὴ γενναιότατα, θὰ συμμερισθῶ μὲ σένα ὅλους τοὺς κινδύνους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ'.

Πῶς κτυπᾷ ἡ καρδιά των, ὅταν φθάνουν στὸ δάσος. Τί σκοτεινὰ ποῦ εἶνε! Κυττάζονται χωρὶς νὰ ξέρουν

τί νὰ κάμουν, ὅταν ἔξαφνα ἕνα φοβερὸ μούγγρισμα ἀκούεται ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ δάσους.

Στέκονται σὰν παγωμένοι.

— Εἶνε λέων! λέγει ὁ Γιαννάκης.

— Πᾶμε νὰ ὑπερασπισθοῦμε τὸν Μπέμπη, φωνάζει ἡ Κική.

— Ναί, λέγει ὁ Γιαννάκης, ἂς ὑποχωρήσωμεν πρὸς τὸ κύριον σῶμα τοῦ στρατοῦ μας.

Τὸ βάζουν στὰ πόδια καὶ φθάνουν λαχανιασμένοι εἰς τὴν ἀκρογιαλιά, χωρὶς νὰ γυρίσουν νὰ κυττάξουν ἂν τους κυνηγᾷ ὁ ἐχθρός. Εὑρίσκουν ὅμως τὴν γενναιότητα νὰ μὴν εἰποῦν εἰς τοὺς δυστυχισμένους συντρόφους των τὴν αἰτίαν τῆς βιαστικῆς ἐπιστροφῆς των.

(Ἕπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΧΩΡΙΣ ΜΗΤΕΡΑ!

— Μπᾶ! μπᾶ! ἔλα Παναγιά μου! ἀπ' ὅλα τὰ αὐθάδη καὶ ἀδιάντροπα κοτοπουλάκια ποῦ εἶδα στὴ ζωή μου, αὐτὸ βέβαια εἶνε τὸ χειρότερο!

Αὐτὰ τὰ λόγια ἔλεγε μὲ τὴν γλῶσσαν τῶν πουλιῶν ἡ μεγάλη Κυρὰ-Ὄρνιθα, ἐνῷ ἔστρερε μὲ ἀπορίαν τὰ μάτια της καὶ ἐκύτταζε ἕνα τόσο-δὰ στρογγυλὸ μαῦρο πουπουλένιο τόπι, ποῦ μὲ τὰ δύο κίτρινα ποδαράκια του ἔκαμνε τὸν περίπατόν του μόνο του εἰς τὴν αὐλήν, καὶ ἐκαμάρωνε, διότι κατὰ τὰ φαινόμενα εἶχε τὴν ἰδέαν ὅτι ἦτο πολὺ ὡραῖον πουλάκι.

— Ἔλα ἐδῶ, γύρισε πίσω! — ἐφώναξε μετ' ὀλίγον ἡ Κυρα-Ὄρνιθα, ἅμα εἶδεν ἕνα ἀπὸ τὰ δικά της κλωσσόπουλα νὰ διευθύνεται πρὸς τὸ ξένο πουλάκι.

— Ἀμέσως, μαμμά! — ἀπήντησε τὸ παιδάκι της.

Ἀλλ' ἀντὶ νὰ κάμῃ ὅ,τι ἀπήντησε καὶ νὰ γυρίσῃ πίσω, ὅπως πρέπει νὰ κάμνῃ κάθε εὐπειθὲς κλωσσόπουλο, αὐτὸ ἐτράβηξε τὸν δρόμον του καὶ ἐπῆγε κατ' εὐθεῖαν κοντὰ εἰς τὸ καμαρωμένο ξένο κοτοπουλάκι, τὸ ὁποῖον μόλις κατεδέχθη νὰ το κυττάξῃ καὶ νὰ του εἰπῇ:

— Τί θέλεις; τί ζητεῖς ἐδῶ;

— Ὤ! τίποτε ἄξιον λόγου, ἀπήντησε τὸ κλωσσόπουλο, ἐνῷ ἔβαζε τὰ δυνατά του νὰ φανῇ καὶ αὐτὸ τόσον ὑπερήφανον ὅσον τὸ ἄλλο. Ἤθελα μόνον νὰ μάθω πῶς σὲ λένε.

— Μαυρούλη. Καὶ σένα;

— Ἐμένα μὲ λένε Πουπούλη, ἀπήντησε τὸ μικρὸ ἀσπροκίτρινο κλωσσόπουλο, καὶ αὐτὴ ποῦ κάθεται κοντὰ σ' ἐκεῖνο τὸ κοτέτσι εἶνε ἡ μητέρα μου. Ἡ δική σου ποῦ εἶνε;

— Δὲν ἔχω μητέρα ἐγώ, ἀπήντησε περιφρονητικῶς ὁ Μαυρούλης. Αἱ μητέρες εἶνε ἄχρηστα πλάσματα.

— Δὲν ἔχεις μητέρα! ὄχι δά! ἐφώναξεν ὁ Πουπούλης μὲ μεγάλην ἀπορίαν. Πῶς λοιπὸν ἦλθες σ' αὐτὸν τὸν κόσμον;

— Ἄκουσέ με! εἶπεν ὁ Μαυρούλης καὶ ἔλαβε ρητορικὴν στάσιν καὶ ἔγειρε λοξὰ τὸ κεφάλι του, — ἄκουσέ με. καὶ θά το μάθῃς. Ἐγὼ ἐβγῆκα ἀπὸ τ' αὐγὸ μέσα σ' ἕνα Ἐπωαστήριον.

— Μέσα σὲ τί; διέκοψεν ὁ Πουπούλης.

— Ἐ—πω—α—στή—ρι—ον! Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἶνε ἕνα ὡραῖο ζεστὸ σπίτι, ὅπου ἔβαλαν τὸ διό μου αὐγὸ καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλα αὐγὰ διὰ νὰ βγοῦν πουλάκια, κ' ἐγὼ εἶμαι τὸ πρῶτο ἀπὸ ὅλα ποῦ ἐβγῆκε!

Εἶπε καὶ ἐκορδώθηκε μὲ μεγάλο καμάρι.

— Βλέπεις, ἐξηκολούθησεν, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἶνε πολὺ καλλίτερο παρὰ νὰ ἔχῃς μητέρα. Κύτταξέ με: δεν εἶμαι παρὰ τεσσόρων ἡμερῶν, καὶ ὅμως κύττα τὰ στερά μου. τὶ μεγάλα εἶνε!

Καὶ ὁ Μαυρούλης ἄνοιξε τὰ μικροσκοπικὰ φτερουγάκια του διὰ νὰ τα ἰδῇ ὁ ἄλλος.

Ὁ Πουπούλης ἀνεστέναξεν ὅταν ἐσυλλογίσθη ὅτι αὐτὸς δὲν εἶχε τίποτε φτερό, ἂν καὶ ἦτο δύο ἡμέρες μεγαλήτερος.

— Νά! σὲ φωνάζει ἡ μητέρα σου, τοῦ εἶπεν ἔξαφνα ὁ Μαυρούλης, ὅταν ἡ Κυρὰ-Ὄρνιθα ἔκαμε ἕνα δυνατὸ «κλοῦ-κλοῦ», καὶ ὀκτὼ χνουδωτὰ πουλάκια ἐφάνησαν ποῦ ἔτρεχαν πρὸς τὸ μέρος της, ποῖον νὰ πρωτοπροφθάσῃ καὶ νὰ χωθῇ εἰς τὸ ἀναπαυτικώτερον μέρος κάτω ἀπὸ τὰ φτερά της.

— Ναί, φωνάζει, εἶπεν ὁ Πουπούλης. Νομίζω ὅτι πρέπει νὰ πάω κ' ἐγώ, ἀλλὰ εἶνε πολὺ ἐνωρὶς ἀκόμα.

— Καλέ, μὴν πᾷς! εἶπεν ὁ Μαυρούλης. Ἐγὼ θὰ καθήσω ἔξω... μεῖνε καὶ σύ, νὰ παίξῃς μαζί μου!

Ὁ Πουπούλης ἐδίστασεν ὀλίγον, ἀλλὰ ἔπειτα ὑπερίσχυσαν τὰ καλὰ αἰσθήματα εἰς τὴν καρδούλα του, καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴν μητέρα του μὲ ὅσην γοργότητα εἶχαν τὰ ποδαράκια του, ἐνῷ ὁ Μαυρούλης ἐχαμογελοῦσεν εἰρωνικῶς καὶ ἔλεγε ἀπὸ μέσα του:

— Τὶ καλὰ ποῦ δὲν ἔχω μητέρα! Φαντασθῆτε νὰ εἶχα καὶ νὰ ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ πάω μέσα νὰ κλεισθῶ, ἐνῷ εἶνε τόσον ὡραία ἡ ἡμέρα!

Ἐπέρασε μία ὥρα περίπου, καὶ ἡ ὄψις τῆς αὐλῆς ἤλλαξεν ἐντελῶς· ἡ βροχὴ ἔπεφτε καὶ ἔβρεχε τὰ φύλλα καὶ τὰ ἄνθη καὶ ἐκτυποῦσε ἐπάνω εἰς τὸ κοτέτσι, ὁ-που ἡ Κυρὰ-Ὄρνιθα, στεγνὴ καὶ ζεστή, ἐκάθητο μὲ ὅλα τὰ πουλάκια της κρυμμένα κάτω ἀπὸ τὰ φτερά της.

Ὁ Πουπούλης ἔβγαλε τὸ κεφαλάκι του ἀπὸ μιὰ γωνίτσα τοῦ φτεροῦ τῆς μητέρας του καὶ εἶδε τὸν νέον του φίλον, τὸν Μαυρούλη, ποῦ ἐστέκετο μέσα στὰ νερά, βρεγμένος καὶ ἐλεεινός, μὲ τὰ μαῦρα πουλάκια του κολλημένα στὸ πετσί του, ἐνῷ κάτι πονηρὲς σταλαγματιὲς τῆς βροχῆς κατέβαιναν κ' ἐκύτταζαν ποῦ τὸν ἐπονοῦσε περισσότερο, διὰ νὰ πέσουν καὶ νὰ τὸν κτυπήσουν.

Ἡ Κυρὰ-Ὄρνιθα τὸν εἶδεν ἐπίσης τὴν ἰδίαν στιγμήν, καί του ἐφώναξε:

— Τρέξε στὴ μητέρα σου! σπίτι σου γρήγορα, ἀνόητο πουλάκι! Τί κάθεσαι ἔξω καὶ βρέχεσαι;

— Χοῦ! χοῦ! ἀπήντησε μὲ κλόμματα ὁ καϊμένος ὁ Μαυρούλης. Δὲν ἔχω μητέρα, καὶ ἔγινα μουσλίδι!

— Δὲν ἔχεις μητέρα; Τὸ καϊμένο τὸ πουλάκι μου! εἶπεν ἡ Κυρὰ-Ὄρνιθα, καὶ ἡ φωνή της ἐμαλάκωσεν ὀμέσως. Ἔλα λοιπὸν ἐδῶ, εἶνε τόπος καὶ γιὰ σένα

Καὶ ἐσήκωσε τὴν ἀριστερὴ φτεροῦγά της μὲ τρόπον πολὺ πρόθυμον.

Ὁ καϊμένος ὁ Μαυρούλης ἔτρεξε κ' ἐτρύκωσεν ἐκεῖ, καὶ γρήγορα ἐζεστάθη καὶ ἐστέγνωσε τὸ σωματάκι του ποῦ ἐτουρτούριζε προτήτερα, καὶ ἡ Κυρὰ-Ὄρνιθα τὸν ἄκουσε ποῦ ἐμουρμούριζε, ἐνῷ τὸν ἔπαιρνε ὁ ὕπνος μέσα στὴ ζεστασιά:

— Ὦ! τὶ καλὰ ποῦ εἶνε, ἅμα ἔχῃ κανεὶς μητέρα!

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΜΙΑ ΟΡΘΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ὁ δοὶξ τοῦ Λουξεμβούργου, εἷς ἐκ τῶν μεγαλητέρων στρατιωτικῶν ἀνδρῶν, οἵτινες ὑπηρέτησαν τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας Λουδοβίκον τὸν ΙΔ', εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ εἶνε ἀρκετὰ καμπούρης.

Αὐτὸς ὠδήγησε συχνὰ τὰς γαλλικὰς στρατιὰς ἐναντίον τοῦ περιφήμου πρίγκιπος Γουλιέλμου τῆς Ὀράγγης, τὸν ὁποῖον πάντοτε ἐνίκησε, ὁσάκις συνεκρότησε μάχην μαζί του.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Γουλιέλμος δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἀκούσῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἀντιπάλου του.

— Δὲν θὰ κατορθώσω ἐπὶ τέλους νὰ νικήσω οὐτὸν τὸν καμπούρην;—ἀνέκραξεν ὁ πρίγκιψ κατόπιν μιᾶς ἥττης του.

Ἡ κακεντρεχὴς αὕτη φράσις ἐγνώσθη εἰς μέγαν κύκλον, καὶ ἔφθασεν ἕως τὴν ἀκοὴν τοῦ Γάλλου στρατάρχου.

— Τὸν καμπούρην! εἶπεν οὗτος χαμογελῶν. Καὶ πῶς τὸ ἠξεύρει; Μήπως εἶδε ποτὲ τὰ νῶτά μου;...

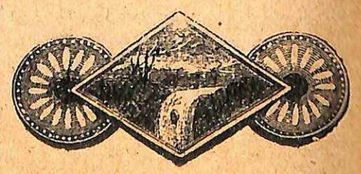

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Μαρίκα προγυμνάζει τὸν μικρότερον ἀδελφόν της Παῦλον εἰς τὸν συλλαβισμόν.

— Παῦλε, συλλάβισέ μου τὴν λέξιν «τριαντάφυλλον».

— Δὲν εἰμπορῶ. Μαρίκα μου, εἶνε μεγάλη.

— Τότε συλλάβισέ μου τὴν λέξιν «τριαντα-φυλλάκι».

Γα ὅλη ὑπὸ τοῦ Τιμπελέμου.

* * *

Ἡ θεία (ἡ ὁποία εἶνε γραῖα:) — *Θερινὴ Βροχή*. πέρασέ μου, σὲ παρακαλῶ, τὴ βελόνα.

Θερινὴ Βροχή: — Θὰ μοῦ τὴν περνᾶτε καὶ σεῖς, θεία, ἅμα γεράσω;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζαχαρίνου Ἀνθῶνος.

* * *

Στὸ σπίτι τοῦ Νίκου τρώγουν μπακαλιάρο, ἀλλ' ἐπειδὴ ἔμεινεν ἄβραστος, εἶνε πολὺ σκληρός.

Ὁ Νίκος, ἐνῷ τρώγει, εἶνε σκεπτικός.

— Τί σκέπτεσαι; τὸν ἐρωτᾷ ὁ μπαμπᾶς του.

Καὶ ὁ Νίκος:

— Πρώτη φορὰ εἶδα σανίδα νὰ μοιάζῃ μὲ μπακαλιάρο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Διαβόλου Ἐσπερινοῦ.

ΑΔΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΝΑ δρᾶμα τοῦ συνεργάτου μου κ. Γρηγορίου Ξενοπούλου, ὁ «Τρίτος», ἐδόθη κατ' αὐτὰς μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν ἀπὸ τὴν «Νέαν Σκηνήν». Σᾶς τὸ ἀναγγέλλω μὲ ἰδιαιτέραν χαρὰν καὶ ὑπερηφάνειαν, διότι γνωρίζετε πόσον στενῶς εἶνε συνδεδεμένος μὲ τὴν «Διάπλασιν» ὁ κ. Ξενόπουλος. Δυστυχῶς τὸ δρᾶμά του αὐτὸ δὲν εἶνε διὰ παιδιά, ἄλλως θὰ σας ἔλεγα νὰ ὑπάγετε εἰς τὴν «Νέαν Σκηνήν», νὰ το ἰδῆτε τί εὔμορφον ποῦ εἶνε, καὶ πόσον καλὰ τὸ παίζουν οἱ μύσται τῆς «Νέας Σκηνῆς», καὶ μὲ πόσον ἐνθουσιασμὸν τὸ ὑποδέχεται πάντοτε τὸ ἐκλεκτὸν καὶ πολυπληθὲς ἀκροατήριον. Ἀρκεῖ νὰ σας εἴπω ὅτι ὄχι μόνον τὴν πρώτην βραδυά, ἀλλὰ καὶ τὴν δευτέραν, — πρᾶγμα κόπως ἀσυνείθιστον, — ὁ συγγραφεὺς ἐκλήθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ κατεχειροκροτήθη. Καὶ τὴν τρίτην ἀκόμη ἐζητήθη μ' ἐξωφρενῶς χειροκροτήματα. Ἐν γένει ἡ ἐπιτυχία ἦτο τόσον μεγάλη, ὥστε ὁ συγγραφεὺς εἰμπορεῖ νὰ καυχᾶται, κ' ἐγὼ μαζί του, καὶ σεῖς μαζί μου, διότι ὁ θρίαμβος ἑνὸς τακτικοῦ συνεργάτου τοῦ περιοδικοῦ, τὸ ὁποῖον τόσον ἀγαπᾶτε, εἶνε θρίαμβος ὅλων μας.

Φερνάνδε Πῶ, ἡ κλήρωσις τῶν Δώρων ἔγινεν ἅμα τῇ λήξει τῆς προθεσμίας τ' ἀποτελέσματα ὅμως θὰ ὁημοσιευθοῦν, ὅπως πάντοτε, περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔτους, ὅτε καὶ θὰ διανεμηθοῦν τὰ δῶρα. Εἰς τὴν κλήρωσιν ἔλαβον μέρος μόνον οἱ μέχρι τῆς 31 Μαρτίου πληρώσαντες ὅλοκληρον συνδρομὴν ἐπὶ τὸ ἔτος 1903.

Θὰ τὸ πιστεύσετε; Ἀπὸ τώρα ἄρχισαν αἱ ἀνανεώσεις διὰ τὸ ἔτος 1904. Μάλιστα, ἀπὸ τώρα Ἑκτὸς τῆς *Ἄννας Στουπάθη* καὶ τῆς *Ζουλεΐκας*, αἱ ὁποῖαι ἀνενέωσαν τὴν συνδρομήν των πρὸ πολλοῦ, ἀνανέωσε σήμερον καὶ τὸ *Ταπεινὸ Γιασεμί*. Δεῖγμα ἀγάπης καὶ προθυμίας μεγαλήτερον δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ.

Πρόδικε Χέ, σοῦ ἔστειλα διὰ τεταρτην φορὰν τὸ 14ον φύλλον τοῦ 1902 ἐντὸς φακέλλου κλειστοῦ. Διὰ τὰ ἄλλα ποὺ μου γράφεις, τί νὰ σου εἴπω! Ὁ κ. Φαίδων, ἐ. πρωτοις, δὲν ἀναμιγνύεται εἰς τοὺς Διαγωνισμούς. Ἡ κρίσις εἶνε ἔργον ἀποκλειστικῶς ἰδικόν μου Τὸ ποίημά σου ἦτο ὡραῖον, πραγματικῶς, ἀλλὰ τὸ ὕφος του καὶ ἡ γλῶσσά του δὲν συνειθίζονται πλέον, ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας τοὐλάχιστον. Ἡ συνήθης μας ποιητικὴ γλῶσσα εἶνε σήμερον ἡ τοῦ βραβευθέντος ποιήματος. Οἱ καλλίτεροί μας ποιηταὶ ἔτσι γράφουν.

Σοῦ ἔστειλα τὸ ὀραβεῖόν σου, *Μαύρη Λιών*, καὶ ἐχάρηκα πολὺ πού μου ἔγραψες. Σὺ λοιπὸν εἶσαι κατενθουσιασμένη μὲ τὴν «Δίμιλταν Χώβ», ὁ μεγαλήτερος ἀδελφός σου μὲ τὰ «Παραμύθια τοῦ Καθιδουλίνου», ἡ μικροτέρα σου ἀδελφὴ μὲ τὸν «Γῦρον τοῦ Κόσμου», καὶ ὅλοι μαζὶ μὲ τὴν Ἀλληλογραφίαν, τὰς Ἀσκήσεις καὶ τὴν λοιπὴν ὕλην τοῦ φύλλου. Τί καλά! Ἔτσι κ' ἐγὼ θέλω, νὰ εὐχαριστοῦνται μαζί μου ὅλα τὰ νέα μέλη τῆς οἰκογενείας, ὅλαι αἱ ἡλικίαι τῶν παιδιῶν.

Μὲ μεγάλην μου χαρόν, *Ἀναστάσιε Σ. Δεσύλλα*, εἶδα εἰς τὴν «Νέαν Ἡμέραν» τῆς Τεργέστης ὅτι τὸ πρῶτον χρηματικὸν βραβεῖον τῆς Σχολῆς σας, ἐκ φράγκων διακοσίων, ἀπενεμήθη εἰς σέ. Σὲ συγχαίρω ἀπὸ καρδίας καί σου εὔχομαι καὶ εἰς ἀνώτερα. Φαντάζομαι τὴν χαρὰν καὶ τὸ καμάρι τοῦ πατέρα σου, ποῦ ἔχει τόσον καλὰ παιδιά, διότι, ἐνθυμοῦμαι, ὅτι καὶ τἀδέλφια σου ἐβραβεύθησαν πολλάκις.

Ποῖος μοῦ ἔστειλεν ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο δελτάριον; Πραγματικῶς μοιάζει τοῦ *Ἀνανία ἡ ἐπ' αὐτοῦ εἰκών*, κ' ἐγελάσαμεν πολύ. — Τὸ γράψιμον μοιάζει μὲ τὸ τοῦ *Κερβαντίου τῆς Ἐρήμου*.

«Τὸ βράδυ, ὅταν ἐπιστρέφω ἀπὸ τὸ Φάληρον, — μοῦ γράφει τὸ *Τρελλὸ Ναυτάκι*, — συχνὰ σὲ βλέπω εἰς τὸ μπαλκόνι σου, καὶ λέγω: ἡ κατμένη ἡ Διάπλασις τώρα μόλις ξεκουράζεται! Καὶ ἡμεῖς εἴμεθα ἀχάριστοι, διότι, νὰ σου εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ἀντελήφθην ἐσχάτως καὶ πρὸς μεγάλην μου λύπην ὅτι πολλοὶ ἀπὸ ἡμᾶς εἶνε ἀχάριστοι . . . .» Ὦ, ὄχι, αὐτὸ δὲν το πιστεύω, δὲν θέλω νὰ πιστεύσω ὅτι εὑρίσκονται καὶ ἀχάριστοι μεταξὺ τῶν φίλων μου!

Φίλημα τοῦ Κύματος, ἡ ἐπιστολή σου μ.'εὐχαρίστησε πολύ. Σοῦ ἔστειλα ἐκ νέου τὸ 28ον καὶ 29ον φύλλον. Ἀλλὰ πῶς σου ἐπέρασεν ἡ ἰδέα, ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ ἠσυχάσω ποτὲ νὰ στείλω φύλλον εἰς ἕνα οἱονδήποτε συνδρομητήν; Ἡ ὑπηρεσία τῆς ἀποστολῆς τῶν φύλλων εἶνε διωργανωμένη εἰς τὸ Γραφεῖον μου μὲ τόσῳ τέλειον μηχανισμόν, ὥστε εἶνε ἀδύνατον νὰ παραληφθῇ ἡ ἀποστολή ἔστω καὶ ἑνὸς φύλλου.

Εὐχαριστῶ τὴν ἀνώνυμον δωδεκαετῆ συνδρομήτριόν μου διὰ τὸ ποιηματάκι τῆς Εἰκοσιπενταετηρίδος. Ἀλλὰ διατί τόση μετριοφροσύνη; διατί δὲν ἔγραφε τὸ ὀνοματάκι της;

Δὲν πρέπει νὰ προσβάλλεσαι, *Δὸ-Ρὲ-Μί*, ὅταν δὲν δέχονται πρότασίν σου περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν. Αὐτὸ ποτὲ δὲν γίνεται ἀπὸ περιφρόνησιν, ὅτως νομίζεις. Ἄλλοι δὲν ἀνταλλάσσουν ποτέ, ἄλλοι ἔπαυσαν, ἄλλοι τὸ ἀναβάλλουν. Πόσαι περιπτώσεις, — ἐκτὸς τῆς περιφρονήσεως, ἡ ὁποία δὲν ἔχει λόγον. — Πολὺ ἐχάρηκα ποῦ μου ἔγραψες, διότι εἶχα καιρὸν νὰ λάβω ἐπιστολήν σου

Καὶ διὰ τὴν ἰδικήν σου ἐχάρηκα, *Σπήλαιον Δοξαπατρῆ*, διότι πολὺν καιρὸν δὲν ἤξευρα τί γίνεσαι. Σοῦ ἔστειλα τὸν εἰκοστὸν τόμον. Ἡ ὑδατίνη εἰκὼν τοῦ ἐπισολικοῦ σου χάρτου δὲν ἐμποδίζει νὰ γράφῃ κανεὶς ἐπάνω· ἦτο περιττὸν νὰ γράψῃς μόνον εἰς τὰ περιθώρια.

Γράμμα ἀπὸ τὸ Σικάγον! Μοῦ γράφει ὁ φίλος μου *Ἄγγελος Αὐγερινός*, ὁ ὁποῖος ἐγκατεστάθη ἐκεῖ. Εὔχομαι νὰ πραγματοποιηθοῦν αἱ εὐχαί του καὶ περιμένω ἀνυπομόνως τὴν φωτογραφίαν του.

Τζάμε Ἀνακατωμένε, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι αἱ πολλαὶ ἀσχολίαι, καὶ ὄχι ἔλλειψις ἀγάπης, σ' ἔκαμαν νὰ μὲ ἀφίσῃς τόσον καιρὸν χωρὶς ἐπιστολήν. Ἔ, τὸ ἴδιον ἀκριβῶς καὶ ὁ κ. Φαίδων, ὁ ὁποῖος αὐτὰς τὰς ἡμέρας εἶχε τόσας φροντίδας, τὴν ἔκδοσιν τοῦ βιβλίου του, τὴν παράστασιν τοῦ ἔργου του κτλ. Τώρα ποῦ ἡσύχασε θὰ ξαναρχίσῃ, καθὼς καὶ ὁ Ἀνανίας, — ὄχι ὅμως ἄλλα ἀλογοπαίγνια.

Πλοῖον τοῦ Δουνάβεως [ΕΕΕ] ἡ ἐπιστολή σου εὐφυεστάτη καὶ τὸ ποίημά σου καλόν. Θὰ σου ἔλεγα πολὺ καλόν, ἂν δὲν ἀπαιτοῦσες νὰ το διαβάσω μὲ αὐστηρότητα... Ἐγέλασα κ' ἐγὼ μὲ τὰ διάφορα καὶ ἀπρόοπτα ἱδρύματά σου, — ἀλλὰ νὰ σου εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, τοὺς ἱδρυτὰς Μικρῶν Συλλόγων δὲν θὰ τους ἐπεριγελοῦσα πο·έ. διότι πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς εὐδοκιμοῦν, ὅπως ὁ Σύλλογος «Νεότης».

Συγχαίρω ἀπὸ καρδίας τὸ ἀγαπητόν μου *Ἀταβύριον Ρόδου* διὰ τὴν μικρὰν ἐγχείρησιν, τὴν ὁποίαν ὑπέσχη ἐπιτυχῶς. καὶ διὰ τὴν ὁποίας ἀνέκτησε τελείως τὴν ὑγείαν του. Πολὺ με συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολή, εἰς τὴν ὁποίαν μοῦ τὴν περιγράφει.

Σὲ συγχαίρω, *Ἀγνὸ Περιστεράκι*, διὰ τὰ λαμπρὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐξετάσεων. Ἀνεδείχθης ἡ πρώτη τῆς τάξεώς σου, ἐπῆρες τὸ πρῶτον βραβεῖον . . . τί ἄλλο θέλεις; Σοῦ εὔχομαι τὴν αὐτὴν ἐπιτυχίαν παντοῦ καὶ πάντοτε.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς την Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Κοκκινοπίπερο* (Χ. Δ. ἐλπίζω κ' ἐγὼ ὅτι θά το τιμήσῃς πολὺ γρήγορα·) *Μπάμπα-Λιτάρδον* (Δ. Α. αὐτὸ ἐξέλεξα· ἀφοῦ σοῦ ἀρέσῃ τόσον ἡ ἀλληλογραφία μας, προσπάθει νὰ φαίνεσαι συχνά·) καὶ *Κάρολον Δέκατον* (Β. Δ. χαίρω πάρα πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασίν σου.)

Ἀλλαγαὶ Ψευδωνύμων: *Ἀλπινιστὴς* (Κ. Β. αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον· περιμένω νά μου γράψῃς κ' ἐκτενέστερα.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ὁ *Ζαχαρένιος Ἄνθρωπος* μὲ τὸν *Μεγιστέα*, *Ὄρειρον Θερινῆς Νυκτός*, *Ἀγωνιῶσαν Ψυχήν*, *Ἱππότην τοῦ Μεσαίωνος* καὶ *Σβυσμένο Ἀστέρι*· — ἡ *Μέλισσα τοῦ Ἰμηττοῦ* μὲ τὸ *Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον*, *Μπελφατσινάκι τῆς ὁδοῦ Ἀθέρων*, *Παιδικὴν Χαράν*, *Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς* καὶ *Θησαυρὸν τῶν Κυθήρων*· — τὸ *Πεπρωμένον* μὲ τὴν *Ἑλληνοπούλαν*, *Φιλόδοξον Μακεδόνα*, *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων*, *Μεσημβρινὴν Ἀκτὴν* καὶ *Ἀνφὰν Γκατέ*· — τὸ *Ζιζάνιον τῆς Νεολαίας* μὲ τὸν *Ὑπερήφανον Ἱππέα*, *Τζιριτζάντζουλαν*, *Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου* καὶ *Κρόταλον*· — ὁ *Πίθηκος τοῦ Βορνέου* μὲ τὸν *Ἱππότην τοῦ Μεσαίωνος*. *Ζίναν* καὶ *Ἀταβύριον Ρόδου*· — ὁ *Ριγολέτο*· μὲ τὸ *Πράσινο Χαλιάρι*. *Μεγιστέα*, *Μικρούλαν Πατριωτίαν*, *Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου* καὶ *Κόκκινο Καπελάκι*· — ὁ *Κλάδος Ἐλαίας* μὲ τὴν *Ἰδανικὴν Γλυκύτητα*, *Ταπεινὸ Γιασεμί*, *Τζιριτζάντζουλαν*, *Ἄνθος τοῦ Μαΐου* καὶ *Κερδῶον Ἐρμῆν* — ἡ *Μεσημβρινὴ Ἀκτὴ* μὲ τὴν *Δησμονημένην*, *Αἴ-Λάϊφ τῶν Πατησίων*, *Γαλαῦρον Κῦμα*, *Αὔραν τῆς Κερκύρας* καὶ *Ἔρικα*· — ὁ *Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος* μὲ τὸν *Κυκλαδίτην*, *Ἀρταγιάν*, *Λιακὴν Μαργαρίταν*, *Χωλὸν Διάβολον* καὶ *Κυματίζουσαν Θάλασσαν*· — τὸ *Πεπρωμένον* μὲ τὴν *Ζαππίδα*, *Ρομαντικὸν Κυνηγόν*, *Κυρίαν μὲ τὰς Καμελίας* καὶ *Ζίναν*· — ὁ *Γραικὸς* μὲ τὴν *Ἀντιγόνην* καὶ *Τρελλὸ Ναυτάκι*· — ἡ *Νεράϊδα τῶν Σπετσῶν* μὲ τὴν *Δεσποινίδα Σατωβριάνδου* — τὸ *Ταπεινὸ Γιασεμὶ* μὲ τὸν *Βοσκὸν τῆς Ἐρήμου*, *Ζαππίδα*, *Αὐτόνομον*, *Ἱππότην τοῦ Μεσαίωνος* καὶ *Πούλιο-Δράκον*· — τὸ *Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον* μὲ τὸν *Παπαγαλοῦ Παρόντα*, *Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου*, *Βοσκὸν τῆς Ἐρήμου*, *Βασιλίδα τῆς Ἐρήμου* καὶ *Ἀνθύλλιον τῆς Ἐρήμου*· — τὸ *Ἔρικα* μὲ τὸν *Παρήγορον Ἄγγελον* καὶ *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*· — ἡ *Λάτρις τῶν Ἀστέρων* μὲ τὴν *Ἀκτὴν τῶν Σπετσῶν* καὶ *Νυκτοκράχα*· — ἡ *Βεατρίκη* μὲ τὴν *Δησμονημένην*, *Τζιριτζάντζουλαν*, *Ὄρειρον Θερινῆς Νυκτὸς* καὶ *Ξενιτευμένην Τραπεζουντίαν*.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν, ἂν δὲν ἀνταποδώσουν πρῶτα *διὰ τοῦ Γραφείου μας* τὰ ὀφειλόμενα.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* [(ΕΕ) βραβεῖον ἔστειλα· αἱ ἐπιστολαί σου, ὡς πάντοτε, ὡραῖαι·) *Ζαχαρένιον Ἄνθρωπον* (πραγματικῶς ὡραίαν ζωὴν κάμνεις ἐκεῖ-πέρα·) *Νιαγάραν, Γλυκεῖαν Αὐγὴν* (βέβαια, ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν εἶνε κάπως δύσκολον νὰ μου γράφῃς· ἀλλὰ ὅταν ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν πόλιν, δὲν θὰ λησμονήσῃς ἐλπίζω, τὴν ὑπόσχεσίν σου· ἀφοῦ μάλιστα σοῦ ἀρέσει τόσον νὰ βλέπῃς τὸ ψευδώνυμόν σου!) *Κυκλάμινον τῆς Ζακύνθου* καὶ *Ἄσμα Νηρηΐδος*, (καὶ ὁ τιμεῖδι·) *Α. Δ Ζώραν* (πολὺ γνωστὰ αὐτὰ τὰ Παιδικὰ Πνεύματα, τουλάχιστον τὰ περισσότερα·) *Μέλισσαν τοῦ Ὑμηττοῦ* (ἐμένα νὰ σὲ βλέπω, τὸ τέλος τῆς «Αἰμιλίας Χώβ» διατί δὲν μου γράφεις συχνότερα;) *Τ. Α. Κλ-ίταν* (καὶ τὰ ἰδικά σου Π. Πνεύματα γνωστότατα· διατί δὲν μου στέλλετε νέα; δὲν εἶπα ὅτι δὲν θέλω ἀντιγραφάς;) *Νύμφην τῆς Προποντίδος* (σοῦ ἔστειλα τὸ 14ον φύλλον, πέμπτη φοράν, ἐντὸς κλειστοῦ φακέλλου·) *Μεσημβρινὴν Ἀκτὴν* (συμμορφοῦμαι·) *Νυκτοκόρακα* (ἔστειλα, εὐχαριστῶ· ἐννοεῖται ὅτι δύναμαι νὰ στείλω τὰ φύλλα ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου εἰς τὸν νέον συνδρομητήν, καὶ τον περιμένω·) *Γάτον τῆς Ἀνατολῆς* (ὁ ὁποῖος ζηλεύει τὸ *Ἀταβύριον Ρόδου*, διότι ηὐτύχησε νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς Ἀθήνας· [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν·) *Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου* ([ΕΕ] σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν λαμπρὰν ὑπεράσπισιν· ἂν δέν με ὑπεραστισθοῦν οἱ φίλοι μου, ποῖοι θὰ το κάμουν;) *Λέοντα τῆς Χαιρωνείας*, (ὁ Π Ρ. δὲν εἶνε συνδρομητής· τὸ Π. Χ. διαμένει ἐν Λεβαδείᾳ·) *Νῖκον Κατερινόπουλον* (ὁ ὁποῖος ταξειδεύει, καὶ μου στέλλει χαιρετισμὸν ἐπὶ δελταρίων ἀπὸ τὸ Παρίσι·) *Ζώρλιγκ* (κ' ἐγὼ ἔχω ἀκούσῃ ὅτι ἡ πόλις τῆς Ζακύνθου παρουσιάζει τώρα νέαν ὄψιν, χάρις εἰς τὸν λαμπρὸν Δήμαρχον, τὸ ὁποῖον ἔχει·) *Διαβολάκι τοῦ Πειραιῶς* (σπανίζουν οἱ Διαγωνισμοί; ὄχι δά! αὐτὸ δὲν ἐπερίμενα ποτὲ νὰ το ἀκούσω! δὲν βλέπεις ὅτι εἰς κάθε φύλλον σχεδὸν δημοσιεύονται Ἀποτελέσματα; ἀφοῦ ἐξαντληθοῦν αὐτὰ θὰρχίσουν προκηρύξεις·) *Σερπαντέν, Ἀνέλπιστον Χαράν*, (ἀφοῦ ἔχῃς τόσῳ καλὴν διάθεσιν, εἶμαι βεβαία ὅτι εἰς τὸν ἐρχόμενον Διαγωνισμὸν Ξεσπαθώματος θὰ διαπρέψῃς περισσότερον·) *Ἀεράκι τοῦ Βουνοῦ* (πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ φαιδρὰ ἐπιστολή σου· ἔτσι θέλω νὰ μου γράφῃς πάντα·) *Τύλλον Ὀστίλλιον* ([Ε] μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον ἀνέγνωσα τὰ περὶ Αἰγυπτίων·) *Ἀθῷαν Καρδίαν* (εὔχομαι καλὸ ταξεῖδι· σ' εὐχαριστοῦμεν ὅλοι διὰ τὰ συγχαρητήρια·) *Ἄλκηστιν* (ἔχει καλῶς·) *Ἐνθυμοῦ* (εὐχαρίστως· στεῖλέ μου τὸ δελτάριον νὰ το διαβιβάσω·) *Βεατρίκην* (καλὰ σοῦ εἶπεν ὁ μπαμπᾶς· ὅλα τὰ βιβλία ποῦ ἐξέδωσα εἶνε ὡραῖα, καὶ ὁ «Πρόκας» ἓν ἀπὸ τὰ ὡραιότερα·) *Ὑπερήφανον Ἱππέα* (ἑτοιμάσου, διότι πολὺ γρήγορα θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγ. πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων·) *Καίτην Ζαφειροπούλου* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Μικρὸν Καλλιτέχνην* (εἶμαι καλά· εἰς αὐτὰς τὰς δύο λέξεις τί κρέμαται; . . .) *Ὀλύμπιον Ἀγῶνα* (αἱ παραγγελίαι σου ἐλέσθησαν·) *Κλεόβουλον τὸν Λίνδιον* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Λάτριδα τῶν Ἀστέρων* (δύνασαι ἀλλὰ θὰ ὑπογράφῃς μὲ τὸ παλαιὸν ψευδώνυμον·) *Μεγαλοπρεπῆ Φύσιν* (σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν σου, καὶ ἐθαύμασα τὴν ἀβρότητα, μὲ τὴν ὁποίαν τὸ ἐζήτησες·) *Νότην Παπαδόπουλον* (πῶς ἐπῆγεν ἡ παράστασις τοῦ διαλόγου; ἐπέτυχε;) *Ἔρικα* (ἔστειλα· ναί, οἱ περὶ ὧν ἐρωτᾷς εἶνε ἀκόμη συνδρομηταί·) *Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον, Ἑλληνοπούλαν* (ἔλαβα τὴν φωτογραφίαν σου, καὶ θὰ δημοσιευθῇ πολὺ γρήγορα·) *Κυανοῦν Βόσπορον* (ἐπέρασεν ὁ νευρικὸς πονοκέφαλος εἰς τὴν ἐντέλειαν; δὲν ἀμφιβάλλω, ἀρ' ὅτου μάλιστα ἐπῆγες εἰς τὴν ἐξοχήν·) *Πεφαΐδαν τῶν Σπετσῶν* (ἂς ἤμουν νὰ σας ἤκουα ἀπὸ κάμμιὰ μεριὰ· τί ὡραῖο trio ποῦ θὰ κάμνετε!) *Διάβολον Ἑσπερινὸν* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν, τὴν αἰσθηματικὴν καὶ ρυθμικὴν πεζογραφίαν τῆς ἐπιστολῆς σου·) *Μίναν Προκόπη, Ζημιόγατον, Κρόταλον* (ἔχω ἐκεῖ σαρανταοκτὼ συνδρομητάς· ἀλλὰ φρονῶ ὅτι ἂν συνασπισθῆτε καὶ ξεσπαθώσετε μὲ ζῆλον, εἰμπορεῖτε νὰ τους κάμετε κ' ἑκατόν· φίλησέ μου τὰ δίδυμα·) *Ξενιτευμένην Σιρωπίδα* (τὴν ἔστειλα·) *Ἀρσακειάδα Λαρίσης* (τὰ ζητηθέντα φυλλάδια ἔστειλα·) *Λέοντα τῶν Ἰνδιῶν* ([Ε] διὰ τὴν καλλιγραφίαν· σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν εἰκόνα σου, τὴν ὁποίαν ἐφύλαξα ὡς ἐνθύμιον) *Λόφον τοῦ Γάνου* (ἐπιστολὴν μετὰ δελταρίου καὶ ἐπιταγῆς ἔλαβον· εὐχαριστῶ καὶ καλὴν ἀντάμωσιν·) *Σφακτηρίαν Σανταρόζα* κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *3 Αὐγούστου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου, τὰ Γραφεῖα τῆς «Διαπλάσεως» μεταφέρονται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 38 οἰκίαν τῆς ὁδοῦ Εὐριπίδου, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Σεπτεμβρίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δεον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

397. Λεξίγριφος.

Θεὰ εἶνε τὸ πρῶτόν μου
Ὀστοῦν τὸ δεύτερόν μου
Κ' ἐξακουστὸς ἡμίθεος
Εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βιολέττας του Χέλμοῦ.

398. Λογοπαικτικὸς Λεξίγριφος.

Ἀντωνυμία εἶνε τὸ κεφάλι,
Τὸ σῶμα δὲ κατάρασις *μεγάλη*.
Χώρισε τὸ κεφάλι κ' ἔχει τὴν οὐρά.
Ἤρωσες; Δὲν πειράζει. Κύττα τὰ νερὰ
Πῶς τρέχουν κάτω ἐκεῖ στὴν Ἀφρική! . .
Ποταμὶ εἶνε ὁ ἥρως ποῦ ἔχυσες. Ἀρκεῖ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ † Ἀρχικαλαμτουριστοῦ.

399. Συλλαβόγριφος.

Δύο φθόγγους μουσικοὺς
Μὲ ἀντωνυμία ἑνόνω
Κ' ἕνα ἀπ' τοὺς Ἑλληνικοὺς
Ποταμοὺς σοῦ φανερόνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δρυὸς τοῦ Κάμπου.

400. Παραλληλόγραμμον.

Ν ★ ★ ★ Σ
Τ ★ ★ ★ Σ
Λ ★ ★ ★ Σ
Ρ ★ ★ ★ Σ
Θ ★ ★ ★ Σ

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ ἀναγινώσκωνται ἐν ὅλῳ δώδεκα λέξεις, πέντε ὁριζοντίως καὶ ἑπτὰ καθέτως.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μυστηριώδους Φύσεως.

401. Κῦβος ἐξ ἀναγραμματισμοῦ.

Ἀναγραμματίζοντες τρὶς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν λέξιν, ἐκ τεσσάρων γραμμάτων, ἔχουσαν σχέσιν μὲ τὸ ὕδωρ, σχηματίζομεν Κῦβον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χωλοῦ Διαβόλου.

402—404. Φωνηεντόγριφος.

Τῇ βοηθείᾳ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, ὅσας θέλετε φορὰς ἐπαναλαμβανομένου, σχηματίσατε ἐκ τῶν κάτωθι συμφώνων, ὧν ἡ τάξις δύναται νἀλλαχθῇ, τρεῖς θεότητας:

τρμδ - β - μφ

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κερκυραϊκὸ Ρ.δάκινο.

405. Κεκρυμμένον Γνωμικόν.

Ἀφαιροῦντες τρία γράμματα ἐξ ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων καὶ συνενοῦντες καταλλήλως τὰ λοιπά, κεθ' ἣν εὑρίσκονται σειράν, σχηματίζομεν γνωμικόν.

Εὐθύς, τέλος, σωτήρ, ῥῆμα, εἶδα, ἔχεις, πεδίον, καλῶς, ἱστός, Τῆνος, ψυχρός, Ρῆνος.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς.

406. Διπλῆ Μεσοστιχίς.

Ἐκ τῶν δύο μεσαίων γραμμάτων τῶν ζητουμένων λέξεων σχηματίζονται κατὰ σειράν, μὲ τὰ πρῶτα ἀρχαία ἱστορικὴ πόλις, μὲ τὰ δεύτερα ἀρχαία ποιήτρια:

1, Κατοικία νεκρῶν. 2, Μέγας ποιητής. 3, Νῆσος τῆς Εὐρώπης. 4, Ἄνθος. 5, Ἀρχαῖος Θεός. 6. Ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωΐδος του Ζαλόγγου.

407. Φωνηεντόλιπον

τ - γρν - κ - χρν - χ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πικραμένης Καρδούλας.

408. Γρῦφος.

13 (ἐπίρρημα.) ἡ ρ4 (κύριον) ι3 (ἐπίρρημα) κ2 (σύνδεσμος) τ1 (ἄρθρον) π5 (οὐσιαστικόν.)

Ἐστάλη ὑπὸ του Θησαυροῦ τῶν Κυθήρων.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων του φύλλου 21.

261. Σηπία (Σῖ-πῖ-α.) **262.** Αὐλὸς-Αὐλίς.— **263.** Κριὸς-κόρις.

264.

Π
Τ Ι Σ
Τ Η Θ Υ Σ
Π Ι Θ Η Κ Ο Σ
Σ Υ Κ Ο Ν
Σ Ο Ν
Σ

265. *Ὁ μέγας ὄλβος οὐ μόνιμος ἐν βροτοῖς.* (Ἡ ἀνάγνωσις ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν ἐναλλάξ.)— **266—267** 1, *Διά*, Δία, ἴα, ἴσα, ἴσας, Ἶσις, τίσις, κτίσις, κλίσις, κλάσις, *πλᾶσις*. 2, *Τῶν*, ἰών, αἰών, Πειών, παίων, *παίδων*. = *Διάπλασις τῶν Παίδων*.— **268—272.** Τῇ ἀν-αλλαγῇ διὰ τοῦ ΑΣ: *βάσις, ἴασις, ἀστήρ, σέλας, ἀμνάς*.— **273.** ΙΩΝΙΑ - ΑΛΚΥΟΝΗ (Ἰ-ΑΛ-μενος, Ὠ-ΚΥ-πους, ΝΙ-Ο-δη, Α-ΝΗ-κω)— **274.** Αἰδοῦς ὁ δειλὸς ἐλεύθερος — **275.** Ὁ μέροψ εἶνε πτηνόν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὶ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρις 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Συγχαίρω θερμῶς τὸ *Ἀταβύριον Ρόδου* διὰ τὸν ὡραῖον του Ὕμνον ἐπὶ τῇ Εἰκοσιπενταετηρίδι τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τοῦ εὔχομαι ταχεῖαν ἀνάρρωσιν. — *Ζημιόγατα* (Γ—48)

Ὁ Στάν.λεϋ χαιρετᾷ τὸ *Ἐνθυμοῦ* καὶ ἐρωτᾷ αὐτὸ ποῦ εὑρίσκεται· εὔχεται δὲ καλὴν ἀντάμωσιν. (Γ—49)

Εὔχομαι εἰς τὸ *Ἀταβύριον Ρόδου* ταχεῖαν ἀνάρρωσιν καὶ συγχαίρω αὐτὸ διὰ τὸ βραβευθὲν ποίημά του.— *Ἀγνὸ Περιστεράκι* (Γ—50)

Ἐγκάρδια συγχαρητήρια τῷ *Ἀταβυρίῳ Ρόδου*, διὰ τὸν ἔξοχον Ὕμνον του.— *Θερινὴ Βροχή* (Γ—51)

Κολακεύομαι πολὺ νὰ κούω ὅτι ἡ «Δρᾶσις» θὰ ὑπερβῇ τὴν «Νεότητα» ἧς ἡ ἐν ἔργοις δρᾶσις ἀφ' ἑαυτῆς ὁμιλεῖ ἐν τῇ «Διαπλάσει» ἀπὸ τοῦ ἔτους 1899.— *Ἀταβύριον Ρόδου.* (Γ—52)

Τῷ φιλτάτῳ *Ἀταβυρίῳ Ρόδου* συγχαρητήρια διὰ τὸν ὡραιότατον ὕμνον.— *Διάβολος Ἑσπερινός.* (Γ—53)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1903.